

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL I
NOIEMBRIE—DECEMBRIE
1972

CUPRINS

<i>Omagiu Republicii</i>	<i>I. Tachici</i>
<i>Ecouri contemporane</i>	<i>Redacția</i>
<i>Puterea sfințitoare a Cuvintului lui Dumnezeu</i>	<i>V. Georgescu</i>
<i>Ilustrarea predicii</i>	<i>T. Cazan</i>
<i>El înțelege (versuri)</i>	<i>N. Dumitrescu și I. Geantă</i>
<i>Ce cântare vei cânta?</i>	<i>N. Dumitrescu</i>
<i>Poluarea</i>	<i>C. Alexe</i>
<i>Abraam (versuri)</i>	<i>N. Dumitrescu</i>
<i>Natura Domnului nostru Isus Hristos</i> .	<i>Exeget</i>
<i>Epistola către Tit</i>	<i>M. T. Pirvan</i>
<i>Problema căsătoriei și a divorțului</i> . .	<i>D. I. Bădescu</i>
<i>Umblarea în căile dreptății</i>	<i>E. Grigoraș</i>
<i>Sfirșit de cale</i>	<i>D. Popa</i>
<i>Mesaj (versuri)</i>	<i>I. Bătrina Voivodeni</i>

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din
Republica Socialistă România. Apare la două luni sub con-
ducerea unui comitet.

Redacția și administrația :
București — Str. Labirint Nr. 116 — Sectorul 4 Tel. 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Motto :

„Viitor de aur țara noastră are
Și privesc prin secolii a ei
înălțare“

D. Bolintineanu

Poetul revoluționar de la 1848, Dimitrie Bolintineanu, prevedea în stilul său inspirat un viitor de aur țării românești. Aceasta de fapt a format visul multor generații de luptători și patrioți înflăcărați. Ei au luptat ca poporul nostru să fie liber și independent, iar țara noastră să fie o Republică înfloritoare și fericită.

În ziua de 30 decembrie din acest an, se împlinește un sfert de veac de la acea zi glorioasă a anului 1947, când s-a proclamat țara noastră, Republică. Aceasta a constituit o zi mare pentru întreg poporul român.

pieptul cald al aceleiași patriimame, și noi, credincioșii Cultului Adventist de Ziua a Șaptea, cu ocazia acestei aniversări, ne alăturăm cu bucurie la cinstirea acestui important eveniment.

Facem aceasta din motive de iubire și loialitate față de patria noastră.

Să ne fie îngăduit, celor ce am trăit și suferit înainte de 23 August 1944, să vedem în marile evenimente ale eliberării patriei noastre, acte care au adus vieții noastre cetățenești nu numai binefacerile libertății și demnității umane, dar care au făcut ca și viața noastră bisericescă să aibă condiții mai bune, pentru care sîntem dator să fim recunoscători și mulțumitori. Acestea formează motive puternice pentru noi de a prețui schimbările ce au avut loc, de a iubi Republica, de a munci pentru viitorul ei.

tată în fiu, suveranitatea, este a înstrăina o proprietate a națiunii, este a uzurpa un drept al poporului“.

Este imposibil ca în cadrul acestui scurt articol să putem face un bilanț complet al faptelor și evenimentelor, care au avut loc. Totuși, vă invităm să parcurgem în gândurile noastre trecutul anilor și să gîndim la perioada dinaintea și din timpul celui de al II-lea război mondial, analizînd cîteva evenimente în cruda și crunta lor realitate. Cei cinci ani antebelici au fost ani de mari frămîntări în istoria țării noastre. Confuzia domnea în toate compartimentele vieții în vechea Românie. Forțele negre ale reacțiunii și tiraniei se întăreau pe zi ce trece. Printre fatalele aventuri ale acelor vremuri, dictatura gării de fier a semănat în toată țara groază și teroare. Monarhia era și ne-

Omagiu Republicii

— cu prilejul aniversării a 25 de ani de la proclamarea Republicii noastre —

Proclamarea Republicii, a însemnat un eveniment de seamă în istoria patriei și poporului nostru. De aceea, toți cetățenii patriei noastre întîmpină această zi de sărbătoare națională cu bucurie și cu mărețe realizări în munca lor. De la un capăt al țării la celălalt, întreg poporul aduce Republicii, prinosul bucuriei și fericirii lor într-un imn de laudă, de cîntec și muncă.

În aceste zile, Republica, formează subiectul de care se ocupă fiii poporului nostru. Republica este patria noastră, căminul nostru al tuturor, căminul unui popor minunat, a cărei ființă este ființa noastră și a cărei viață este viața noastră.

De aceea, împreună cu toți cetățenii patriei noastre ca fii ai aceluiași popor, strînsi la

Poporul român a dus o luptă grea, care a durat veacuri spre a-și apăra ființa, libertatea și independența. Una din verigile de seamă a acestei lupte a fost și lupta pentru ca țara să aibă cea mai bună și mai corespunzătoare formă de guvernămînt republican. Patrioți înflăcărați, bărbați de o clară viziune și de o puternică legătură cu poporul au luptat pentru măreața idee a republicii, formă care dă posibilitatea poporului de a se conduce mai bine și de a fi stăpîn pe soarta sa.

Pentru aceste idealuri au luptat frații Văcărescu, Grigore Alexandrescu, Nicolae Bălcescu și alții. Bălcescu evoca marele principiu că: „Singurul suveran sau stăpîn e nația întregă, adică poporul“. Iar Heliade Rădulescu afirmă: „A da unei dinastii din

putincioasă și de rea credință, deoarece cocheta cu aceste forțe ale răului care deveniseră un pericol pentru viață și un blestem pentru țară. Nimeni nu se găsea dintre politicienii acelor vremuri ca să aducă o ușurare în negura îngrijorărilor care cuprindeau țara. Elemente detestabile, a căror concepție și doctrină nu era decît cultul crimei, in justiției și jafului, săvîrșeau masacre și represii sălbatice împotriva cetățenilor pașnici și onești.

Suferințele omenești, ororile războiului la care s-au dat naziștii, lagărele de concentrare, închisorile, distrugerile de bunuri materiale, umple sufletul de groază. Cine dintre noi poate să rămînă rece, gîndind la toate acestea? Care dintre noi după o analiză

făcută în suflet și conștiință, nu încearcă un fior ca după un vis urît. Și apoi să răsuflă ușurat, constatînd că totuși, acele vremuri au trecut. Da! au apus; și apuse să fie pentru totdeauna!

Iată de ce prețuim noi ziua de 30 decembrie 1947, iată de ce iubim Republica noastră, pentru că aceasta ne-a adus eliberarea de sub teroarea aceluia trecut de tristă amintire. Ziua de 23 August a pus capăt unui război nedrept și nefiresc. A pus capăt teroarei și opresiunii. A pus capăt curților marțiale, tribunalelor militare, care condamnavă pe oameni fără motive și fără altă vină decît aceea că împărtășesc alte idei politice sau religioase. S-a pus capăt teroarei dezlanțuită împotriva fiilor clasei muncitoare, a luptătorilor pentru pace, democrație și libertate. S-a sfîrșit suferința pentru cei din lagăre și închisori. În bucuria de atunci, lăudăm și mulțumim lui Dumnezeu prin cuvintele evocatoare ale Bibliei:

„Binecuvîntat să fie Domnul
Care nu ne-a dat pradă
dintîlor lor.
Sufletul ne-a scăpat ca pasărea
din lațul păsărarului
Lațul s-a rupt și noi
am scăpat“.

Ps. 124,6—7

Ziua de 23 August a marcat marele eveniment al eliberării. Au apărut atunci zorii zilei celei mari de lumină și fericire pentru poporul nostru, dar nu era încă ziua deplină. Starea țării și a poporului era jalnică. Rănilile războiului erau deschise, economia țării în ruină, lipsuri de tot felul agravate de efectul secetei, formau marile probleme grele și apăsătoare din acele zile. Dificultățile erau enorm de mari, nu li se putea face ușor față. Numai oameni hotărîți și căliți în lupte, care au supraviețuit atîtor chinuri și încercări, puteau să ducă cu bine procesul revoluționar al transformării României.

Dr. Petru Groza, după preluarea puterii la 6 martie 1945, în ședința Consiliului de Mi-

niștri din 9 mai 1945, arăta: „Nu vom cîrpi, nu vom repara pe ici pe colo, ci vom reconstrui din temelii. Din clipa înființării noastre aici, la conducerea țării, noi am pășit la reforme care impun hotărîrea noastră, de a reconstrui din temelii totul, structura noastră social-economică și politică“.

Timp de doi ani de zile, din august 1945, pînă în decembrie 1947, partidele burgheze ca forțe reacționare s-au situat pe linia încercării de a sabota orice acțiune care să realizeze programul întocmit de F.N.D. Anul 1947, a cunoscut și așa numita „grevă regală“. Regele a fost de asemenea influențat să nu sprijine actele de guvernămînt inițiate de Consiliul de Miniștri. Regele nu mai colabora cu guvernul și nu vrea să țină seamă de propunerile forțelor populare exprimate de mase în mitinguri și întruniri. Nu voia să semneze decrete-legi, pentru rezolvarea marilor probleme ale economiei țării. În felul acesta regele a devenit părtaș la tentativa de a împiedica procesul de refacere a țării în ritmul cerut de presantele nevoi ale poporului. Regele devine astfel în conflict cu poporul și cu năzuințele sale.

Îmi îngădui să arăt că printre decretele-legi pe care regele refuza să le semneze, era și decretul de recunoaștere al Cultului Adventist de Ziua a Șaptea.

Forțele unite ale poporului român, — muncitori, țărani și intelectuali, oameni de toate naționalitățile și religiile, au format forța populară care a hotărît în mod limpede și irevocabil viitorul României. Acestea au deschis larg posibilitatea înfăptuirii cu succes a profundelor transformări cerute imperios de dezvoltarea ulterioară a societății românești.

Aceste forțe au determinat la 30 decembrie, răsturnarea monarhiei. Realizarea acestui deziderat n-a fost posibil decît atunci cînd poporul a ajuns să fie condus de fiii clasei muncitoare. Ei au instaurat Repu-

blica. În ziua de 30 decembrie 1947, la orele 19, în ședința Adunării Deputaților s-a luat act de abdicarea Regelui Mihai I, iar în aceeași zi Adunarea Deputaților a votat Decretul prin care țara noastră era declarată Republică Populară.

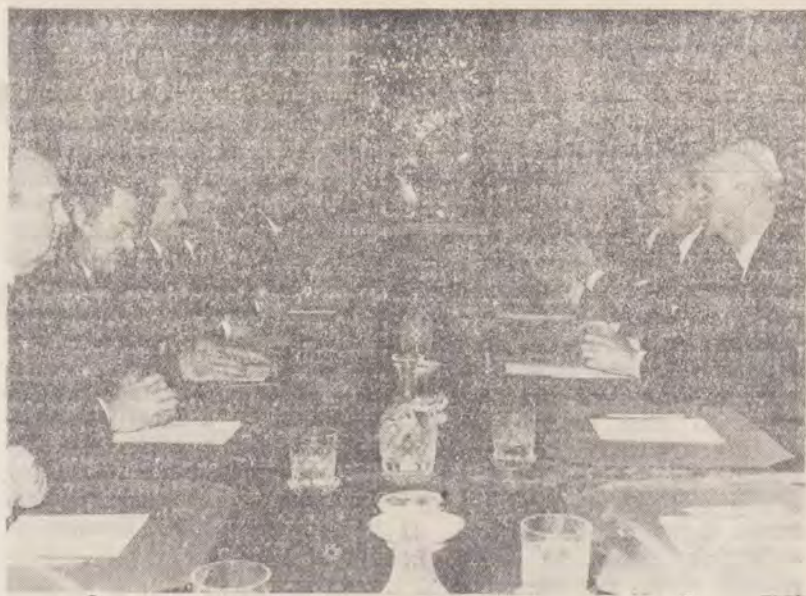
Astăzi, cînd aniversăm un sfert de veac de la aceste istorice evenimente, ne gîndim la toți cei care prin marea lor jertfă și prin munca lor au contribuit la așezarea firească, trainică și bună a treburilor în țara noastră. Ne exprimăm sentimente de profund omagiu față de cei care n-au precupețit nimic — nici chiar viața — în această luptă de înfrîngere a forțelor teroarei și in justiției sociale, pentru ca un popor liber să trăiască și să se conducă prin fiii săi aleși.

Ca urmare a acestor biruințe, s-a trecut imediat la realizarea planurilor care au schimbat din temelii toată structura țării noastre. Numai astfel a fost posibil să înceapă cea mai grandioasă perioadă din istoria țării noastre, care a dus la schimbări fundamentale pe plan politic, social, cultural și economic.

Numai prin creșterea neconținută a bogăției țării, și numai prin ridicarea continuă a nivelului de trai și bunăstării tuturor, se va obține standardul ridicat al vieții întregului popor, ținta supremă a socialismului. Aceste țeluri sînt urmărite îndeaproape și se merge cu fermitate spre realizarea acestora spre a se obține cel mai ridicat nivel în direcția creșterii și modernizării aparatului de producție în toate sectoarele economiei naționale.

Printre marile înfăptuiri ale noii orînduirii sociale și politice este dezvoltarea învățămîntului. Așa cum arăta nu de mult conducătorul Statului, Domnul Nicolae Ceaușescu: „Partidul și Statul nostru dau o înaltă prețuire școlii, considerînd-o principalul factor

Urmare la pag. 4

ECOURI CONTEMPORANE

Într-o atmosferă de prietenie, sub semnul dorinței reciproce de colaborare și pace, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și Doamna Elena Ceaușescu, au făcut între 25—27 octombrie 1972, o vizită oficială în Belgia. Această vizită este o ilustrare convingătoare a caracterului fructuos al dialogului între factorii de răspundere ai statelor. Ea pune în evidență perspectivele largi ale colaborării reciproc avantajoase, ale prieteniei româno-belgiene — contribuție activă la făurirea unei Europe a păcii.

Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu spunea cu această ocazie: „Concretizînd aș putea spune că vizita și convorbirile pe care le-am avut au deschis noi posibilități pentru dezvoltarea, în continuare, a relațiilor multiple dintre popoarele noastre... Astăzi... am semnat o declarație în care sînt consemnate realizările de pînă acum în domeniul relațiilor economice și politice, dar și dorința de a conlucra mai strîns în viitor pe tărîm economic, științific, cultural, în lărgirea contactelor

dintre cetățenii țărilor noastre, cit și în domeniul vieții internaționale, al înfăptuirii securității europene, al realizării în lume a unor relații noi, bazate pe egalitate, pe respectul independenței și suveranității, pe neamestec în treburile interne și avantaj reciproc“.

În declarația solemnă dată publicității cu această ocazie, se proclamă voința comună „de a dezvolta raporturile prietenești și de cooperare cu statele Europei și cu ale lumii întregi și să acționeze în vederea adoptării de măsuri efective în domeniul dezarmării generale și regionale; să participe în mod activ, fiecare în parte, precum și în înțelegere cu alte state, la realizarea securității europene, să favorizeze climatul de destindere și să întărească pacea, înțelegerea și cooperarea prietenească în Europa, să coopereze în eforturile lor în vederea întăririi rolului organizației Națiunilor Unite ca factor chemat să stimuleze colaborarea între state și să rezolve problemele internaționale în interesul popoarelor“.

Vizita în Belgia a Președintelui Consiliului de Stat, rezultatele ei, sînt salutate cu bucurie și îndreptățită mîndrie de întregul nostru popor, constituind o nouă și concludentă mărturie a cerințelor și tendințelor noi, constructive, din viața politică a continentului. Este neîndoios că acest remarcabil eveniment, schimburile de vederi, cu conducătorii acestei țări, declarația solemnă comună, celelalte documente încheiate, vor acționa ca un puternic factor de schimbare a legăturilor între cele două state, model al unei cooperări reciproc avantajoase, contribuție activă la edificarea unei Europe a păcii și securității“.

— Continuîndu-și vizita Sa, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și Doamna Elena Ceaușescu, au fost timp de două zile oaspeții marelui Duce și Ducesă de Luxemburg.

Cu un viu interes, cu sentimente de profundă satisfacție, opinia publică din țara noastră a urmărit cea de a doua etapă a călătoriei întreprinse în aceste

zile de Președintele Consiliului de Stat.

În primirea făcută, în cuvântările rostite de conducătorii luxemburghezi, și-au găsit o nouă și convingătoare ilustrare, prețuirea și prestigiul de care se bucură România Socialistă, simpatia profundă cu care sînt urmărite eforturile ei constructive, pe calea progresului și civilizației, politica existentă a statului nostru, dedicată neabătut păcii, colaborării și înțelegerii între popoare. În același timp, toate aceste manifestări au reflectat înalta apreciere și respectul pentru personalitatea celui ce călăuzește cu mîină sigură destinele țării noastre, ale poporului Român, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, pe care primarul orașului Luxemburg îl saluta ca pe unul dintre creatorii României noi, pionierul și promotorul unei revoluții care a știut să folosească tot ce a lăsat mostenire un trecut zbuciumat, pentru a construi, respectînd marile tradiții și imprimînd geniul său propriu, României de azi.

Chintesența și rezultatele dialogului la nivel înalt Româno-Luxemburghez, declarația solemnă comună cu privire la principiile relațiilor dintre cele două țări, alcătuiesc un document de înaltă valoare politică, de mare însemnătate atît pentru evoluția legăturilor reciproce, cît și pe planul general al promovării în viața internațională a unor comandamente fundamentale ale contemporaneității.

Vizita Conducătorului Statului Român în Belgia și Luxemburg, rezultatele ei rodnice, au fost salutate cu vie satisfacție și aprobare de opinia publică din țara noastră, de întregul nostru popor, ale cărui sentimente au fost reflectate cu putere, deosebit de convingător, în primirea entuziastă, plină de căldură, făcută Tovărășului Nicolae Ceaușescu la întoarcerea sa în patrie.

Redacția

OMAGIU REPUBLICII

(Continuare din pag. a 2-a)

de cultură și civilizație al națiunii. Alături de actualele mijloace și forme educative care acționează în cadrul societății, școala are un rol primordial. Aceasta face ca activitatea educativă în cadrul școlii să aibă o însemnătate crucială pentru existența societății noastre, pentru ziua de mîine a țării, pentru soarta însăși, a națiunii socialiste.

Este cunoscut de noi toți marele efort pe care Statul l-a depus pentru dezvoltarea învățămîntului. Sume colosale au fost investite în scopul creierii unei rețele de școli de toate gradele. Școli, facultăți, institute, laboratoare școlare, cămine, cantine școlare s-au înființat an de an. Gratuitatea învățămîntului, gratuitatea manualelor didactice, generalizarea învățămîntului de cultură generală la 10 ani și multe altele, formează marile transformări în acest sector în anii Republicii.

Bilanțul acestor strălucite realizări dobîndite în cei 25 de ani este enorm și domină prezentul și viitorul nădejdlor de continuă dezvoltare a vieții în țara noastră. Este o preocupare permanentă a Conducerii de Stat, dezvoltarea industriei socialiste; modernizarea agriculturii, factori hotărîtori în ridicarea nivelului de trai a poporului nostru și a înfloririi patriei noastre socialiste.

Rezultatele acestei munci, închinată cauzei păcii și colaborării internaționale, se oglindesc în prestigiul țării noastre obținut pe arena internațională. Niciodată în istoria sa, România nu a desfășurat o politică internațională atît de activă și nu a avut atît de mulți prieteni ca astăzi.

Vizitele Conducătorului Statului în țările din Africa și Europa, vizite făcute în America și în alte părți ale lumii, contactele cu șefii de state și abordarea cu o clar viziune și cu

un înalt spirit de justețe a problemelor internaționale, a făcut ca politica militantă a României să se bucure de un înalt prestigiu internațional. Amploarea fără precedent a relațiilor internaționale pe care le are azi România, ilustrează justețea politicii externe promovate de partid și guvern, constituind în același timp o recunoaștere a eforturilor poporului nostru, a dorinței sale de a dezvolta buna înțelegere, prietenie și colaborarea cu toate popoarele lumii dornice de pace și progres.

De pe piscul înalt al popasului nostru, privim cu ochii ațintiți spre viitor. Scrutînd zarea, privim spre viitorul de aur pe care Bolintineanu îl visa țării. Spre triumful deplin și măreț al acestui viitor, ne avîntăm cu elan, forță de muncă și loialitate; și-n farmecul cuvintelor poetului care a exprimat: „Ce-ți doresc eu ție scumpă Românie“, ne unim într-o singură simțire, și din inimă dorim ca Patria noastră, Republica Socialistă România să aibă un viitor fericit, îmbelșugat, liber și independent; iar poporul nostru îi dorim viață prosperă și luminată. Acestui țel suprem vrem să-i închinăm munca și simțirea noastră.

Cu smerenie să ne îndeplinim datoria cerută de sfatul Divin, de a ne ruga pentru țara noastră și pentru Conducătorii ei.

Domnul Dumnezeu să binecuvînteze cu prosperitate și pace Republica Socialistă România, s-o ferească de orice rău și de calamități naturale, făcînd-o să strălucească radioasă și fericită în familia popoarelor lumii.

Domnul Dumnezeu, să binecuvînteze cu sănătate și darul înțelepciunii pe iubiții și stimații Conducători ai țării noastre, spre a duce cu mult succes destinele Patriei și poporului nostru pe cele mai înalte culmi de glorie și prosperitate.

Tachici Ioan

Puterea sfințitoare a Cuvîntului lui Dumnezeu

Adevărata religie creștină este născută și trăită în suflet prin puterea Cuvîntului lui Dumnezeu transmis nouă prin inspirația divină a Sfințitelor Scripturi.

Valoarea religiei creștine este vădită proporțional cu primirea puterii sfințitoare a adevărului divin asupra caracterului vieții individuale.

Domnul Hristos, Întemeietorul religiei creștine, compară între altele, viața urmașilor Lui, cu „sarea pămîntului“ care este bună, plăcută la gust și absolut trebuincioasă pentru hrană și pentru puterea ei de conservare a alimentelor. Pentru a fi de folos, sarea se dizolvă în alimente pînă nici nu se mai vede; doar gustul îi dovedește prezența. Tot astfel și adevărații urmași ai lui Hristos, se vor simți fericiți să poată dovedi iubirea Lui din ei, față de aproapele lor.

Dar, în continuare El zice: „Dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decît

să fie lepădată afară...“ Mat. 5,13. Și Marcu (cap. 9,50) redă în continuare cuvintele Domnului: „Să aveți sare în voi înșivă și să trăiți în pace unii cu alții“.

Despre însemnătatea sării spirituale, care are puterea de a sfinți pe adevărații creștini, citim: „Pentru că fiecare om va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare“. Marcu 9,49. Iar prin proorocul Ieremia, Domnul spunea: „Nu este Cuvîntul Meu ca un foc, zice Domnul?“

Puterea care înmoaie fierul cel tare și rece și-l pregătește pentru a fi lucrat după voința fierarului este, după cum bine știm, focul. Tot astfel puterea adevărului Cuvîntului lui Dumnezeu va înmuia eul personal și firea cea veche care este atîta de tare, pentru a o schimba după chipul și asemănarea Lui. În acest scop, Marele Preot al Sanctuarului ceresc, mijlocește pentru cei ce cred: „Sfințește-i prin adevărul Tău, Cuvîntul Tău este adevărul“. Ioan 17,17.

Cineva istorisește următoarele: Vizitînd ocele de sare de la Ocna-Sibiului, am văzut un lucru interesant. Bolovanii de sare scoși din adîncul pămîntului, erau plini de straturi de pămînt ce se scuturau mereu de pe ei. Am întreat pe cel ce mă conducea: „De ce se scutură sarea de straturile de pămînt de pe ea?“ „Asta e puterea sării, mi-a răspuns el — sarea nu suferă pămîntul; se curăță de el, îl scoate afară din ea...“.

Așa e și cu creștinul cel adevărat despre care Mîntuitorul a zis că e o „sare a pămîntului“. El nu suferă, nu îngăduie în el obiceiurile rele și „poftele... care se războiesc cu sufletul“ el se curăță mereu de „pămîntul“ ce a apucat în el; și apoi continuă: „Un creștin care îngăduie păcatul și poftele firii pămîntești, este o „sare ce și-a pierdut puterea“.

„Căci nici un cuvînt al lui Dumnezeu nu este lipsit de putere“. Luca 1,37. Iar apostolul Pavel scria către creștinii

din Roma că era foarte intris-tat și avea o durere necurmată în inimă pentru rudele sale trupești, din același neam cu el, că deși le-a făcut cunoscut adevărul, ei au rămas reci și indiferenți față de el. Dar, zice el „aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvîntul lui Dumnezeu, căci nu toți cei ce se coboară din Izrael sînt Izrael“ și apoi adaugă : „Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sînt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinții (lui Dumne-zeu) sînt socotiți ca sămînță“. Rom. 9,6,8.

După cum se știe, cuvîntul „sfințit“ înseamnă „pus de o parte“ prin ascultare de Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru El. Cei ce vor să fie sfințiți, se deosebesc de ceilalți prin caracterul lor plăcut lui Dumne-zeu și oamenilor.

Apostolul Iacob, în epistola lui, la cap. 1,26, scrie : „Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrînează limba de la rău ci își înșeală inima, religiunea unui astfel de om, este zadarnică“.

O pretinsă credință în Hris-tos a unora, lipsită de puterea sfințitoare a Cuvîntului lui Dumnezeu, nu poate fi plăcută lui Dumnezeu. Deși au pretenția de creștini adevărați, n-au cunoscut adevărul.

Spiritul profetic spune : „Ei stimează adevărul, îl recomandă, se simt atrași către cei ce îl mărturisesc, însă ei n-au căzut pe stîncă Isus Hristos și n-au lăsat să fie sfărîmată firea lor cea veche. Această clasă, este aseme-nea cu auzitorii reprezen-tați prin pămîntul cel pietros. Ei primesc Cuvîntul, cu plă-cere, însă neglijează a-l trăi în viața lor. Din cauza aceasta influența Cuvîntului nu este durabilă. Spiritul lucrează în inimă în măsura în care cineva dorește și consimte ca să facă din el o făptură nouă; însă cei reprezentați prin fecioarele ne-chibzuite se mulțumesc cu o lucrare superficială. Serviciul lor divin ajunge o formalitate exterioară. În Ezechiel 33,31 Domnul spunea servului Său : „Și vin cu grămada la tine,

stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc de loc, căci cu gura vorbesc dulce de tot dar cu inima umblă tot după poftele lor“.

Sfințirea vieții — caracte-ristica creștinului adevărat — este rezultatul conlucrării între om și Dumnezeu. El nu va face nimic pentru sfințirea cuiva, dacă fiecare nu-și va face par-tea lui de lucru.

Domnul Dumnezeu așteaptă din partea noastră dovada eforturilor depuse pentru sfin-țirea vieții, ca El să vină cu puterea Lui în locul neputinței noastre. Avînd în vedere mij-locul rînduit de El în acest scop, se pune întrebarea : Care este partea noastră de lucru pentru a începe și a duce la desăvîrșire sfințirea vieții noastre ?

Să cerem cu toată inima în rugăciune stăruitoare și-n umi-lință lumina Cuvîntului lui Dumnezeu pentru a înțelege voia Lui în ce privește sfinți-rea. „Acea care pretind a fi sfințiți, dar nu au nici o dorință de a cerceta Sfintele Scripturi, sau de a se lupta cu Dumnezeu în rugăciune, pen-tru a dobîndi o înțelegere mai lămurită a adevărului biblic, nu știu ce înseamnă adevă-rata sfințire“. În același fel au ajuns și apostolii să în-țeleagă Scripturile. Luca 24,45 ; Fapte 8,29—31 ; Daniel 9,21—23. Dacă vrea să facă voia Lui va ajunge să înțe-leagă învățătura lui Dumne-zeu. Ioan 7,17 ; Matei 13,23.

Există primejdia pentru mulți creștini de a nu înțelege Cuvîntul lui Dumnezeu. Mat. 13,19. Ei rămîn și mai departe tot răi, nelămuriți și necurați. Daniel 12,9,10. Fără Duhul Sfînt prin care ne-a fost dat Cuvîntul Său, nimeni nu poate să-L înțeleagă așa cum trebuie, spre a-l putea sfinți, lămuri și curăți; candela lui n-are lu-mină. Făgăduința lui Dumne-zeu este că El „va da Duhul Sfînt celor ce I-l cer“. „Va da harul Său celor smeriți“.

Pentru sfințirea vieții noas-tre, partea noastră de lucru este să aducem adevărurile Bibliei în ruga noastră de toate

zilele. Să veghem cu stăruință la aplicarea învățaturii Cuvîn-tului lui Dumnezeu.

„Simpla ascultare de predici din săptămîină în săptămîină, citirea din Biblie fără încetare, sau explicarea ei verset cu verset, nu ne va aduce folos nici nouă, nici celor ce ne ascultă, dacă nu aducem adevărurile ei în experiența noastră sufle-tească. Priceperea, voința și sentimentele trebuie să fie potrivite controlului Cuvîntului lui Dumnezeu. Atunci, prin lu-crarea Duhului Sfînt, percep-tele Cuvîntului vor deveni prin-cipii de viețuire“.

Să ne luăm timp pentru me-ditație asupra Cuvîntului Său. Prov. 16,20. „Horms, era un om bine cunoscut și mult prețuit. Între altele, el trebuia să primească și multe vizite. În-tr-o zi — așa spune el — m-a vizitat un cugetător profund al Scripturii căruia i-am spus că eu sînt nevoit să vorbesc atît în public cît și în particular cu foarte mulți oameni. Mirat de lucrul acesta, el mi-a spus, bătîndu-mă pe umăr : „Horms, tu vorbești mereu; cînd mai găsești timp și pentru tăcere, ca să ascuți ce are să-ți vorbească Duhul?“ Credincioșii vor căuta ca să audă glasul Domnului în citirea și medita-rea la Cuvîntul Său și peste zi, tot glasul Lui să fie auzit în îndeplinirea datoriilor sfinte ale vieții.

„Stăpînirea de sine este o condiție a sfințirii. În experi-ența lui Daniel și a tovarășilor lui, noi avem o pildă de biru-ință asupra ispitei de a ceda poftei în ce privește mîncarea“. „O, cît de mulți se află foarte jos pe scara spirituali-tății, pentru că nu-și stăpînesc apetitul. Energia nervilor creerului este paralizată prin mîncarea peste măsură. Cînd unii ca aceștia merg în casa lui Dumnezeu, în Sabat, ei nu pot ține ochii deschiși. Chiar cele mai serioase apeluri, nu izbu-tesc să trezească mințile lor în-greuiate și insensibile. Adevă-

Urmare la pag. 20

ILUSTRAREA

PREDICII

Pentru evitarea unor confuzii posibile sau pentru înlăturarea anumitor prejudecăți, câteva precauții luate de la început pot fi mai de folos decît observațiile ulterioare. Materialul de față nu constituie o predică, de unde și structura sa deosebită. Aceeași explicație se dă și pentru indiferența autorului — în acest caz particular — față de principiul alegerii expresiilor celor mai simple. Acesta refuză să admită că vreo categorie de oameni este condamnată la mărginire, cu atît mai mult cei care minuiesc Cuvîntul. Se speră că începătorii în acest domeniu atît de pretențios, vor considera util materialul de față.

Trebuie stabilit de la început conținutul termenilor de bază, pentru a defini exact aria tematică înlăuntru careia ne putem mișca. Aceasta nu înseamnă limitare. Se înțelege că o temă poate fi explorată și pe verticală, nu numai pe orizontală. Și chiar mai cu succes.

Predica — în înțelesul prezentului articol — este explicarea de către învățătorul viu a unui text biblic. Ea se adresează minții pe care urmărește să o lumineze într-un punct dat, ea spune cuvinte calde de încurajare sau adresează chiar apeluri fierbinți inimii predispusă la răcire. De asemenea, predica solicită voința ascultătorului, aflată în pericol de anchilozare, cerîndu-i să ia hotăriri. Din acest întreit scop al predicii rezultă mai întii, caracterul ei oral. Elementul de bază — contactul direct între vorbitor și ascultător — lipsește predicii scrise sau înregistrate. Din această lipsă de-

încurajează valoarea relativ redusă a acestor forme de activitate. Totuși, uneori cel puțin, o proteză poate face servicii acceptabile.

Ilustrația este, de obicei, o comparație privind un fragment al expunerii, pe care vorbitorul dorește să-l clarifice. În totalitatea lor, ilustrațiile concurează la o rapidă și corectă înțelegere a temei. Predica operează mai ales cu valori morale abstracte prin definiție. Un prim obiectiv urmărit și fericit realizat prin intermediul ilustrării este realizarea aproape instantanee a unei punți între materialul abstract și lumea concretă, familiară ascultătorului. Acesta va înțelege și va simți profund ce înseamnă iubirea, ura, bunătatea, răutatea, abnegația, lașitatea, etc. Predicatorul trebuie să se ferească de a naviga măreț pe undeva prin Calea Lactee, fie și urmărit de privirile admirative ale ascultătorilor. Predicatorul nu dă spectacole. El slujește celor credincioși.

O ilustrare potrivită micșorează sau exclude riscul unei răstălmăciri. Fără să generalizăm, rămâne valabil, însă faptul că unii ascultători pot fi de rea credință, în timp ce alții nu pot sau nu vor să urmărească logica unei demonstrații. De curînd, vorbind despre idolatria de la Muntele Sinai, am arătat că ebreii și-au scos cerceii și brățările, ca din aurul lor Aaron să le facă un idol; că ei încă purtau aceste podobe, cu toate că mai înainte cu câteva săptămîni făcuseră legămînt cu Dumnezeu. Din această împrejurare am tras concluzia că Dumnezeu este răbdător cu copiii Săi, că adevărul se descoperă treptat, etc. Cineva a presupus că vorbirea încurajează purtarea bijuteriilor și a încercat să facă agitația. Nu l-a sprijinit însă nimeni, pentru că sensul vorbirii fusese clarificat de următoarea ilustrație pe care o strecurasem în final: Frunze uscate și răsucite de vînt și ger, pline de cuiburi de omizi, rezistă toată iarna pe unii pomi; dar cînd se va primăverii

urcă și își începe lucrarea, toate uscăturile cad. Am făcut aplicația scurtă: Vine o zi cînd unele obiceiuri vechi sînt părăsite, nu ca urmare a vreunei argumentări, ci datorită unei minunate lucrări lăuntrice, a Duhului Sfînt.

Ilustrațiile păstrează viu interesul ascultătorilor. Unii dintre aceștia sînt oboșiți și se luptă cu ei înșiși să fie atenți; ilustrațiile îi vor ajuta. Alții n-au atenția formată și obosec după un sfert de oră de concentrare; în fine, atenția multora poate fi distrasă de vreun întîrziat, de vreun copil care plînge, ș.a.m.d. Tuturor atenția le este cîștigată sau refăcută cu ajutorul ilustrațiilor. Și, nici un vorbitor nu preferă o sală neatență sau adormită.

Să vedem acum care sînt ilustrațiile cele mai potrivite pentru predică. Mă voi referi la ilustrațiile scurte, originale, actuale. Ilustrațiile scurte și surprinzătoare, asemenea unor fulgere colorate care spintecă înălțimile, captivează pe ascultător. Pentru acesta va fi o plăcere să tragă și personal concluziile următoare din asemenea momente sugestive. Vorbitorul care merge pe aceleași căi, ușor previzibile, este un ratat. Închipuiți-vă că la un moment dat un vorbitor ar fi întrerupt din predică sa, și mai imaginați-vă că ascultătorii săi obișnuiți ar putea completa restul predicii sale cam cum ar fi făcut-o el însuși dacă n-ar fi fost oprit. Cum vi s-ar părea: comic sau tragic? Oricum, însăși ideea de compătimitere o exclude pe cea de respect.

Nu este bine ca o ilustrație să fie făcută coloana vertebrală a unei predicii și nici să-i fie urmărite toate ramificațiile posibile. Din afirmația: „Ilustrațiile sînt ferestrele predicii“, Spurgeon a scos mai multe concluzii secundare: Prea multe ferestre slăbesc rezistența unei clădiri, tot așa mai mult de 7—8 ilustrații dăunează unei predicii; ferestrele

murdare împiedică lumina să intre în casă, tot astfel ilustrațiile trebuie să fie curate și să nu sugereze gînduri sau imagini imorale. Dar aceasta n-a fost o predică a lui Spurgeon, ci o lecție de metodică. În plus, procedeul alegoriei, gustat în secolele trecute, nu mai este recepționat cu plăcere. El nu mai corespunde actualei formații intelectuale.

Unii folosesc povestiri în predică. Ei zic: „Nu-i nimic că nu s-a întîmplat chiar așa; dar putea să se întîmple!“ Povestirile, basmele și legendele, oricît de „meșteșugit alcătuite“ nu vor fi apreciate într-o predică de aceia care cultivă „dragostea adevărului... ca să fie mîntuiți“. Chiar și experiențele personale, ca să nu mai vorbim de ale altora, pretind niște precauții în prezentare, de exemplu o familiarizare anticipată a ascultătorilor cu atmosfera respectivă. Oricum, dacă există bănuiala unor „înfloriri“ este mai bine să se renunțe la toate acestea. Impresia de autentic trebuie să fie absolută și generală. Altfel efectele vor fi tocmai contrarii celor scontate.

Nu este necesar să împrumutăm ilustrații de la alții. Nici nu trebuie să regretăm că n-avem „culegeri“ de ilustrații. Acestea pot fi sugestive, dar aproape niciodată nu corespund perfect momentului care ne solicită pe noi și nici n-au avut în vedere tocmai pe ascultătorii noștri cînd au fost compuse. Se cere să avem noi înșine o gîndire creatoare care să se orienteze rapid în împrejurarea dată și să ne indice aproape instantaneu soluția cea mai indicată. În felul acesta nu vom fi niciodată depășiți și vorbirile noastre nu vor fi suspectate de anacronism. Mai au rost ilustrații cu cavaleri și cu paji în fața unui public care n-a cunoscut instituțiile feudale? O explicație care ea însăși necesită explicații: trebuie părăsită. Are vreun sens să vorbim ascultătoarelor noastre despre prințese lincede și visătoare, care nu erau bune

de nimic și nici n-aveau nici un scop demn de viață? Sau la ce ar fi bună o comparație cu iasca și amnarul unora care nu știu ce sînt acestea, ba care în curînd nu vor mai ști nici ce era acela chibrit? În schimb, putem lua alte ilustrații din actualitate.

Esența problemei în discuție este concretizată de propoziția: „Predicatorul are ceva de spus ascultătorilor săi”. Cu cit acesta va simți mai important și mai urgent mesajul său, cu cu atît mai pregătit va veni în fața ascultătorilor săi. Tema pe care o abordează trebuie să fie mai întîi clarificată la maximum în mintea sa. Prin temă se înțelege zona mai largă din jurul subiectului propriu-zis. Tema cuprinde tot ce rămîne nespus în cele 35—40 minute ale vorbirii, dar care alimentează pe canale fine și nevăzute solia respectivă. Orice pată de îndoială pe radiografia predicii este suspectă. Uneori poate fi vorba de incompetența vorbitorului, dar de cele mai multe ori ea acuză nepregătirea. Ascultătorii sacrifică timpul și comoditatea lor ca să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei trebuie respectați și niciodată nu trebuie să li se spună lucruri arhicunoscute, nici măcar pe un ton solemn. Predicatorul are obligația de servicii, dar și morală de a studia. El trebuie să fie „acasă” între marile teme ale salvării. Și atunci cînd va căuta să le facă înțelese, comparațiile cele mai alese vor apare la momentul potrivit.

Chiar dacă am lăsat să se înțeleagă că nu toate ilustrațiile trebuie aduse de acasă — cele aduse parcă pe aripă de îngeri în timpul vorbirii prin prospetimi și naturaleță — să fim atenți să ascundem eforturile noastre. Chinurile marilor creații rămîn ascunse. Explorările cu public își au limitele lor, iar spectacolul unuia care n-are pălărie și care este ținut de podeaua amvonului și care totuși încearcă să prindă fluturi este de-a dreptul grotesc.

În cazul oricărei vorbiri, dar mai ales în cazul ilustrării, chiar fără să-și dea seama, predicatorul „se comunică” și pe sine odată cu solia sa. Mobilitatea sa intelectuală, profunzimea gândirii sale, preocupările sale transpiră în vorbirile sale. Ascultătorii își dau seama cu ce este „plin” predicatorul. Preocuparea pentru efecte nu trebuie să vină în primul rînd, pentru a încuraja fariseismul și așa virulent, dar observația merită să fie reținută cînd se analizează cauzele succesului sau insuccesului cuiva.

Talentul de a ilustra adevărurile abstracte se cultivă. Încercați și veți reuși. Dar un predicator credincios nu se va lăsa niciodată fermecat de uneltele sale. Niciodată el nu va

compune o predică de dragul unei (sau unor) ilustrații, și nici nu va lăsa să cadă asupra acestora greutatea lucrării sale. Ilustrațiile trebuie folosite cu prudență. Misiunea unui predicator nu este aceea de a distra pe muribunzi. Fiți precauți cînd vreți să comparați pe Cel Incomparabil, ca nu cumva razele minții voastre să-I păteze de fapt strălucirea. Prezența Sa dă forță apelului spiritual și nici o ilustrație nu poate înlocui aceasta. În predică ilustrațiile sînt necesare. Ele trebuie să fie scurte și surprinzătoare, actuale, originale. Ele nu trebuie să ia niciodată locul soliei salvării prin Isus.

Titu Cazan

EL ÎNȚELEGE

Îmi place pentru-o clipă să iau un scurt popas,
Să ies o clipă-afară din al vieții pas,
Să mă întorc o clipă spre dulce mîngîiere
La Cel ce mă-nțelege să capăt iar putere.

El e Stăpînul vieții, al meu Mintuitor,
El Stînca neclintită-n nisipul mișcător ;
Doar El îmi înțelege tot greul sufletesc
Mi-e cel mai bun Prieten și ce mult Il iubesc !

Cînd lungă cale-a vieții curînd se va-ncheia
Cu brațele deschise El mă va-ntîmpina,
Îmi va lua povara ca eu să m-odihnesc
Căci El mă înțelege, de aceea Il iubesc.

N. Dumitrescu și I. Geantă

Ce cîntare vei cînta?

„Și ei cîntau o cîntare nouă
în fața tronului“. Apoc. 14,3.

Ce privilegiu va fi acolo de a cînta „o cîntare nouă înaintea tronului“ lui Dumnezeu din ceruri. Ea va lua naștere din experiența răsculpărării noastre în Hristos. Doresc mult să învăț cîntarea aceea, ca să fiu în stare s-o cînt atunci.

Din nefericire, repertoriul actual al multora care speră să cînte în ceruri, conține numai cîntări care deranjează. În capul listei este cîntecul vorbirii de rău, judecarea cu rea credință a altora. Tonul acestei cîntări a fost dat atunci cînd Lucifer a început să-l cînte în ceruri. Adam a preluat refrenul în grădina Edenului și mulți s-au raliat lui de atunci încoace.

Să studiem căile incalcate în care a fost însușit cîntecul vorbirii de rău. S-a făcut prin înălțarea cîntării de către adunare, atunci cînd copiii lui Israel s-au plîns la Mara și au murmurat contra lui Moise, spunînd: „Ce să bem?“ Core, On, Datan și Abiram, au aranjat cuarțete pe tema aceasta atunci cînd au instigat la răzvrătire contra lui Moise și Aron cu acuzații: „Prea vă dați importanță, vedeți că toată adunarea este sfîntă, fiecare în parte și Domnul este în mijlocul lor; de ce vă ridicăți contra adunării Domnului?“

Nici soliștii n-au rezistat acestei melodii vrăjite. Observați pe fariseul cel mîndru care ezită pînă ce toți ochii credincioșilor sînt îndreptați spre el, ca apoi cu un control perfect al respirației să exclame: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sînt ca alți oameni: hrăpăreți, nedrepti, desfrînați, sau chiar ca vameșul acesta. Eu potesc de două ori pe săptămînă, dau zecime din tot ce am.“

Oricine ar cînta această cîntare, notele amare ale cîntirii, ale îngîmfării se aud cu claritate. Toți care se unesc în acest cîntec de îngîmfare de sine, merită mai degrabă milă decît dispreț. Starea lor ne îndeamnă la rugăciune și nu la dojană. Dacă i-am dojeni ne-am angaja într-un duet răgușit.

Fiiți siguri că nimic nu provoacă mai mult simțul de dreptate al lui Dumnezeu decît cîntarea acestui cîntec al vorbirii de rău a altora. Din punctul Său de vedere, această judecare a altora constituie o deviere fătîșă de la adevăr...

Cu toate acestea, conștient sau inconștient ne trezim că supraapreciem persoana noastră și subapreciem pe cea a altora, folosînd analiza noastră distrugătoare ca o trambulină pentru respectul de sine. În acest timp de pe buzele noastre se aud aprecieri răutăcioase și sarcasme. Această judecată este pronunțată uneori sub masca îngrijorării spirituale sau a apărării învățăturii biblice. Nimeni nu neagă folosirea acestui cîntec și adesea ne pomenim cîntîndu-l cu entuziasm pe grupe, cuarțete sau trio-uri.

Cînd sîntem îspitiți, așa cum se întîmplă cu toți, de ce să nu încercăm a cînta cîntări ale Duhului? Printre altele, cîntați-vă vouă și celorlalți psalmul mîngîierii păstorului cel bun; asigurarea și îndrumarea predicii de pe munte; patosul și încrederea din Psalmul 51, precum și armonia cerească din 1 Cor. 13. Ca adaus, stăpîniți la perfecție imnuri ca: „Măriți pe Isus prin cîntare“, „Isus ce mult Tu m-ai iubit“, „Cînd îți pare că-i grea crucea“, „Isus îmi zice blind“, și altele.

Hotărăște-te să înlocuiești cîntările judecării altora cu cîntările răsculpărării. Cînd vei face aceasta, armonia divină îți va umple inima și alții vor relua refrenul acesta. Continuă să cînti și într-o zi în viitorul apropiat glasul tău se va uni cu răsculpărării tuturor timpurilor, și într-un glas vor striga: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeul ostirilor; drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al sfinților. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi numele Tău? căci numai Tu ești sfînt; toate popoarele vor veni și se vor închina înaintea Ta; căci judecățile Tale au fost arătate“. Apoc. 15,3,4.

Aici este cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului. Cei care le cîntă au experimentat harul mîntuitor și susținător al Domnului Isus Hristos. Este cîntarea biruitoare în cel mai înalt grad care pornește din guri neavînd „nici o vină“. Cîntarea biruitoare simbolizează eliberarea de sub puterea apăsătoare a celui rău și început al păcatului. Cîntecul își va menține popularitatea pentru veșnicie; el va fi totdeauna nou căci „ei cîntau o cîntare nouă înaintea scaunului de domnie“. Apoc. 14,3.

Ce cîntare cînti tu acum?

N. Dumitrescu

Un cuvînt nou apărut în vocabularul lumii contemporane care afectează atât mediul fizic cît și cel moral al omului. „Degradare“, pare să fie expresia care să dea ideea globală a ceea ce se ascunde dincolo de fenomenul „poluării“.

Despre Planeta noastră, văzută de unul dintre astronauți, s-a spus că este „o splendidă sferă învăluită într-un giulgiu cu irizări multicolore, albastre, verzi, albe și opaline rostogolindu-se încet și elegant pe fundalul absolut negru al nemărginirii“. Dar cel mai nou și mai important eveniment psihologic este faptul că oamenii au căpătat conștiința colectivă a planetei lor și, deși din depărtare pare așa frumoasă ea să încinte ochiul și inima astronauților, aici jos, biosfera trece printr-un proces de degradare, periculos chiar pentru viitorul omenirii. Așa se face că „sricarea stărilor de echilibru ecologic natural, stabilite prin interacțiunea permanentă între toți factorii componenți ai biosferei“ a alarmat pe cele mai ilustre minți și a culminat cu Conferința de la Stockholm din iunie a.c. organizată de O.N.U. pentru găsirea de soluții eficiente în oprirea primejdiilor de viitor privind aerul, apa, zgomotul, înecarea războaielor, lupta cu foamea, subdezvoltarea, alienarea socială, corupția și decăderea.

POLUAREA

Cunoscutul oceanograf francez, Jacques Ives Cousteau, a declarat după o anchetă de 1300 zile de călătorie și cercetări:

„Intoxicarea fundului natural de apă al pămîntului poate afecta grav echilibrul biologic terestru și maritim“.

În Japonia poluarea aerului este atât de puternică încît la Tokio s-au creat „stații“ pentru inhalarea aerului proaspăt oxigenat iar un congres în cadrul Unesco, ținut la Paris în 1971 constată că din cauza zgomotului „în ultimii zece ani numărul surzilor pe glob s-a dublat atingînd cifra de 35 milioane“.

Nu mai poluarea corpului cu tutun ucide de patru ori mai mult decît accidentele rutiere. Fumîndu-se 19 țigări pe zi se scurtează viața cu nouă ani.

Așa se face că țara noastră a luat măsuri eficiente pentru protecția apelor. Academia Română are o comisie pentru combaterea poluării mediului înconjurător, iar din proiectul de norme al vieții și muncii, citim: „... trebuie să manifeste o grijă permanentă pentru protejarea pămîntului, apelor, pădurilor și a tuturor avuțiilor și frumuseților naturale ale patriei, să lupte hotărît împotriva degradării mediului ambiant...“

Se caută căile cele mai eficiente ca să se asigure societății de mfine un om de caracter, un om curat, echilibrat. Spun unii :

„Dacă am putea verifica și pune în rînduială viața psihică a omului, am putea normaliza pornirile sale neregulate și violente“.

Da! Ele pot și trebuie să fie verificate și puse în rînduială. Domnul Hristos spunea: „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura (Luca 6,45); iar apostolul Pavel a dat și soluția: „... Să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare: și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea lăsați-vă de minciună: fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul... mințiați-vă și nu păcătuți; ... cine fura să nu mai fure: ci mai degrabă să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit. Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire... orice amărăciune, orice iuțime, orice minie, orice strigare, orice clevețire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“. Efes. 4,22-32.

M-a impresionat grija Conducerii țării noastre pentru tineretul patriei, cînd în aceleași „Norme ale vieții... ale eticii și echității sociale“ citate mai sus, spune, privind poluarea morală:

„... trebuie să fie un model de comportare înaintată în societate, în familie, în relațiile cu tovarășii săi, în toate împrejurările vieții, să aibă o conduită morală ireproșabilă, să manifeste combativitate împotriva huliganismului, a desfrîului, a oricăror vicii morale care degradează și înjosesc ființa umană“.

„... trebuie să fie modest, simplu, să combată îngîmfarea, aroganța, disprețul față de semenii...“

Dacă Conducători de cea mai înaltă structură morală și socială preconizează mijloace și trasează drumul de urmat, ținînd seama de mersul ascendent al omului în viața socială, și credinciosul trebuie să fie acela care să privească sfatul apostolului Pavel care zicea: „... Să ne dezbrăcăm der de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și beții, nu în curvii și în fapte de rusine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos...“ Rom. 13, 11-14.

În ajungerea acestei ținte înalte „trebuie să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvîrșită“. Rom. 12,2.

Vreau să schitez în cîteva cuvinte motivul tragediei lui Iuda. Mediul

ABRAAM

*Abraam, credință mare
Sfîntă binecuvîntare;
El, dorește să ne fie
Pilda noastră-n veșnicie.*

*Ne plecăm lingă altare
Și s-aducem fiecare,
Jertfa lui de mulțumire
Pentru-a Domnului iubire,*

*Dă-ne Doamne tuturor
O credință ca a lui,
Ca să facem totdeauna
Bună voia Domnului.*

M. Dumitrescu

moral în care trăia era bun: se bucura de atenția deosebită a lui Isus. La un moment dat a mers împreună cu cei doisprezece apostoli trimiși fiind de Domnul Hristos. Cu regret constatăm însă că el a renunțat la toate. El s-a conformat unei cugețări străine și păcătoase în loc să caute puterile spirituale care să schimbe destinul său și să ridice calitatea vieții sale morale. Se bucura chiar de apreciere și cinste în rîndurile ucenicilor. Pînă în ultima clipă a comportării sale, nimeni nu-l credea capabil pentru așa fapte, cu toate acestea gîndurile sale erau „poluate“ de intenții egoiste și meschine care au pus amprenta asupra viitorului său.

Să nu uităm: Faptul că sîntem fără suspiciuni în fața altora nu ne ajută prea mult.

Alături de Iuda se afla Isus a cărei gîndire nu era îndreptată spre Sine ci spre fericirea altora. Nu întimplător apostolul Pavel spunea: „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus“. Filip. 2,5.

Care erau gîndurile Lui? El avea gîndurile umilite, libere de mîndrie și aroganță: „... învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima...“ Mat. 11,29.

Isus Hristos avea gînduri de ascultare; „... și S-a făcut ascultător pînă la moarte... pentru că nu caută să fac voia Mea, ci voia Tatălui meu, care M-a trimis“ (Filip. 2,8; Ioan 5,30), iar în ceasul celei mai grele lupte din Ghetsemani a spus: „...facă-se nu voia Mea, ci voia Ta... (Luca 22,42) ca să realizeze mîntuirea neamului omnesc. Astfel mințea Sa a fost însuflețită de sacrificiul expiator al păcatelor noastre.

Gîndurile Sale erau hotărîte, ca și cremenea (Isa. 50,7) și Și-a îndreptat fața spre Ierusalim, deși Petru a încercat să-l oprească.

Isus avea o mințe curată și fără de păcat: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug (1 Petru 2,22). Gîndurile Sale reflectau pe acelea ale Tatălui Său.

„Mințea Lui era vie și pătrunzătoare... Mîinile Lui erau gata să dea ajutor și să servească pe oricine. Sufletul Lui era stăpînit de o răbdare pe care nimic n-o putea tulbura, și de o iubire pentru adevăr care niciodată n-ar fi sacrificat cinstea. Tare ca stîncă în ce privește principiile, viața Lui se revărsa în valuri de fapte pline de iubire și de o neegoistă curtenie... o singură țintă a avut în viață și anume: a trăit pentru a face pe alții fericiți“.

Și noi aflîndu-ne pe drumurile prăfuite ale vieții, să privim la Isus, și gîndurile Sale curate să ne păstreze și pe noi cum l-a păstrat pe Iosif în Egipt și i-au dat biruința în fața ispitei: „Cum aș putea face eu un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu“? Gen. 39,9.

Pentru problemele cele mari ale poluării mediului înconjurător și ale poluării morale ale societății, să ne rugăm bunului Tată Cereșc să susțină înalta Conducere care poate să lupte pentru pace, să asigure prosperitate și să dirijeze ridicarea pînă la culmi a vieții morale și sociale. Și în final să nu uităm sfatul apostolului Pavel privind măsurile noastre împotriva oricărei poluări:

„Incolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească... Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi“. Filip. 4,8.

Alexe C.

Fîndcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, c a a dat pe SINGURUL LUI FIU, pentru ca oricine crede în El, s a nu piar a, ci s a aib a via a veşnică". Ioan 3,16.

Intr-un num ar trecut al revistei noastre am căutat a vedea Ői înţelege ceea ce spun scriitorii Sfinţelor Scripturi cu privire la Domnul nostru Isus Hristos, cu privire la natura Lui. Desigur c a în teologie, spre deosebire de alte domenii de cercetare, r m n unele probleme ce nu pot fi explicate pe deplin. Nu putem explica — de exemplu — păcatul. A-l explica,  nsemneaz a a-l scuza, ceea ce nu-i posibil. Nu putem pătrunde în tainele veşniciei Ői nici nu putem explica totul în leg tur a cu existența Dumnezeirii. De la această grani a a posibilităţilor noastre de investiga ie Ői înţelegere, înţelepciunea divină a precizat :

„Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre Ői ale copiilor noştri, pe vecie, ca s a împlinim toate cuvintele legii acesteia". Deut. 29,29.

TotuŐi, ca fiin e dotate cu inteligen a, cu putere de pătrundere Ői cu legitimă dorin a de cunoaŐtere Ői înţelegere a lucrurilor, nu putem fi de acord cu formula : „Crede Ői nu cerceta — primeŐte Ői nu întreba". Credin a  Ői are Ői ea domenii ei Ői un „aŐa zice Domnul" este adesea salutar. Dar pe ling a acestea, cercetarea, cunoaŐterea personal a a problemelor face parte din personalitatea Ői demnitatea umană.

O altă latură — accesibilă posibilităţilor noastre de cunoaŐtere — este aceea a naturii Domnului Hristos.

Alte traduceri redau expresia de „Singularul Lui Fiu", cu „SINGURUL NĂSCUT" sau „PRIMUL NĂSCUT", al lui Dumnezeu.

Lu nd în considerare aceste expresii — ca referindu-se la Domnul Hristos — trebuie ca totdeauna ele s a se armonizeze cu „COMPLETA SA DIVINITATE", cu „PRE-EXISTENȚA SA", Ői de asemeni cu „EXIS-

Natura Domnului

TENTA SA VEŞNICĂ CA FIINT ".  n contextul acesta apare clar faptul că expresia „primul născut", sau „singularul născut", nu poate s a definească ceea ce noi înţelegem printr-o „naŐtere" firească, omenească, sau a fi născut după legile procreerii omeneŐti.

O astfel de concep ie ar trebui s a aib a în vedere un inceput — Ői anume, că ar fi existat un timp c nd Cea de a Doua Persoană a Dumnezeirii nu a existat ; Ői de asemenea că a fost un punct, o dată istorică în decursul veşniciei c nd El a venit la fiin a, — de fapt concep ia Arian  despre Domnul Hristos. Dar astfel de teze, de susţineri, vin într-un conflict direct cu multe declara ii biblice despre existența Sa veşnică ca Persoană a Dumnezeirii. Ői nu mai trebuie s a argumentăm faptul că Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. AcelaŐi lucru îl putem spune Ői despre declara iile Spiritului Profetic.

Fără îndoială însă, că principalul argument al acelor care neagă pre-existența veşnică a Domnului Hristos ca a Doua Persoană a Veşnicului Dumnezeu cum Ői completa Lui divinitate se sprijină pe o greŐit  concep ie a adevăratelor sensuri, adevăratelor înţelesuri ale acestor termeni scripturistici. Deci ne vom apleca cu interes asupra acestor expresii, spre a putea înţelege sensurile lor reale, cu marile lor implica ii.

OmeneŐte vorbind, expresia „fiu" volens nolens implică un tată pre-existent, a cărui existența în timp precede pe cea

a fiului. Dar în terminologia Ői în înţelesurile terminologiei biblice, expresia FIU, nu este în mod obligatoriu analogă cu deriva ia fizică sau filială — adică, implic nd originea, izvorul, inceputul. Adevărata însemnătate a expresiei nu poate fi găsită, nu poate fi în mod cert stabilită, decit în contextul datelor biblice.

Expresia „FIU" este foarte mult folosită în Vechiul Ői Noul Testament, Ői este folosită cu totul aparte de ideea ce defineŐte legătura filială între tată Ői fiu. Astfel, apostolul Pavel ne dă o tipică referire la „FIII NEASCULTĂRII". Efes. 2,2 ; 5,6. De fapt expresia — Fiu — a fost una dintre cele mai folosite căi de a identifica caracteristicile unei persoane.

 n terminologia biblică, fiu sau fii, au fost în mod constant folosite spre a indica un caracter deosebit — ca de exemplu : Fiii Sionului, fii ai lui Belial, fiii lui Dumnezeu, fiii oamenilor, fii ai tunetului, fiii luminii, fiii profesilor, fiii străinului, fii ai leg m ntului. Domnul Hristos a spus cu o ocazie unui anumit grup de oameni : „Voi ave i de tată pe diavolul". Ioan 8,44. Expresia „fiu" a fost deci folosită spre a identifica trăsături caracteristice ale unor persoane, sau grup de persoane, un atribut distinctiv al acestora. Ea însemnează caracterul predominant, sau natura intrinsecă a unei persoane.

 n mod asemănător, în folosirea de către apostolul Ioan a expresiei „Singularul născut — sau singularul Lui Fiu", aposto-

nostru Isus Hristos

lul iubirii făcea referire la faptul că Domnul Isus era UNIC — SINGURUL, o distincție și nicidecum semnul unei derivații.

Comentarii ne spun că termenul grecesc folosit aici — MONOGENES, este format din două expresii și anume: MONOS (unul sau numai) și GENOS (fel), subliniind unicitatea (exclusivitatea) persoanei cui se aplică. MONOGENES deci, înseamnă „numai”, „unic”, „singurul de acest fel”, „considerat mai presus de toți ceilalți”. Cuprinde de asemenea și ideea de „prea iubit”. În epistola apostolului Pavel către Ebrei, Isaac este numit de Abraam „singurul lui Fiu” (prin credință a adus Abraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe SINGURUL LUI FIU” (Ebr. 11,17). Și totuși Isaac nu era singurul fiu al lui Abraam, căci mai era și Ismael. Astfel este clar faptul că Isaac nu era singurul fiu al lui Abram în sensul fizic, al filiațiunii. Sublinierea, accentul aici nu este pe „singurul” în sensul de solitar. Ci mai degrabă ea înseamnă „Prea iubit — unic — incomparabil — iubit mai presus de orice” — așa cum se spune despre Domnul Hristos ca fiind „darul nespum de mare” al iubirii lui Dumnezeu. 2 Cor. 9,15.

Expresia greacă MONOGENES se întâlnește de nouă ori în Noul Testament. Este de șase ori tradusă cu „SINGURUL NASCUT”. În mod literal, expresia este folosită atunci când se face referire la existența unui singur copil la părinți. Astfel în evanghelia lui Luca găsim: „SINGURUL FIU

AL MAICII LUI” — este vorba despre fiul văduvei din Nain, Luca 7,12. „Pentru că avea o SINGURĂ COPILĂ”, fiica fruntașului Sinagogii. Luca 8,42.

„Învățătorule, rogu-Te, uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă ÎL AM NUMAI PE EL”. Luca 9,38.

Dar în evanghelia după Ioan, expresia MONOGENES, ne spun majoritatea teologilor, înseamnă „SINGURUL DE ACEST FEL”, singurul — unicul — în categoria Sa deosebită. În general, expresia se aplică unui singur fiu în familie, fie divină sau umană. Astfel, Iair avea o MONOGENES fiică, Abraam a oferit ca jertfă un MONOGENES fiu. Apostolul Ioan numește de cinci ori pe Domnul Isus ca fiind MONOGENES Fiu al lui Dumnezeu.

Dar să ne întoarcem la Isaac, singurul fiu al lui Abraam spre a analiza mai profund acest text, care spune astfel:

„Prin credință a adus Abraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu”. Ebr. 11,17.

Dar așa cum am mai amintit, Isaac nu era nici singurul fiu al lui Abraam și nici primul său fiu. Astfel nu trebuie să uităm niciodată faptul că expresia MONOGENES, așa cum este folosită în cazul lui Isaac, nu este folosită spre a defini în mod literal pe singurul născut fiu al lui Abraam, și nici chiar pe primul lui născut. Mai degrabă expresia a fost folosită spre a defini pe FIUL FAGĂDUINȚEI, destinat a succede tatălui său ca moș-

tenitor al dreptului de întâi născut. De asemenea aici, când este vorba despre Domnul Isus, despre existența Sa în trup omenesc, este problema unei legături speciale — UNICE, SINGURE DE ACEST GEN — EXISTIND O SINGURĂ DATĂ. Și nu puțini sint acei savanți în ale teologiei care susțin că în ceea ce-L privește pe Domnul Hristos, folosirea expresiei MONOGENES în legătură cu El, aceasta denotă faptul că Fiul lui Dumnezeu nu are egal, singurul care poate să descopere pe deplin pe Tatăl. „Singurul fără de egal”. De fapt traducerea noastră românească este mai aproape de realitate, redând textul cu SINGURUL LUI FIU. Ioan 3,16. În concluzie, întreaga problemă se reduce la faptul că Domnul Hristos stă singur, aparte, distinct sau diferit de toți ceilalți copii ai lui Dumnezeu.

Ne este de folos a cunoaște că așa cum ne prezintă comentarii competenți în materie, primii scriitori ai bisericii creștine de după apostoli, nu au folosit termenul MONOGENES atunci când se refereau la Domnul Hristos. Ei în mod simplu Îl numeau „Fiul lui Dumnezeu”. Mai târziu, prin secolul al doilea această expresie a devenit în mod obișnuit folosită în descrierea Domnului Isus. Faptul că expresia MONOGENES nu concepea la început ideea de „născut” în sensul aducerii la existență după legile fizice omenești a unei noi ființe, se poate deduce și din faptul că primii traducători ai Bibliei în limba Latină au folosit aici expresia „UNICUS” (echivalentul lui Monogenes) și nu UNIGENITUS, ceea ce înseamnă singurul născut.

În decursul celui de al doilea secol al erei creștine, istoria bisericească consemnează luări de poziție în această problemă și care apar în scrierile părinților bisericii (Justin Martirul în „Dialogul cu Trifo” cap. LXI). În capitolul CV el spune: „Am dovedit deja că El a fost singurul născut al Tatălui din-

tre toate lucrurile, fiind născut într-un mod deosebit — Cuvântul și Puterea — de către El (Tatăl), și după aceea a devenit om prin Fecioară. Tendința deci a înțelege expresia și a defini-o cu SINGURUL NĂSCUT câștigă pentru un moment teren, aceasta din nevoia mereu crescândă de a apăra credința împotriva ereticilor din biserică, care în această perioadă de timp erau destul de îndrăzneți în a face discuții cu privire la natura și persoana Domnului Isus Hristos, așa cum este ea prezentată în Evangheliile și Epistole.

Pe măsură ce efortul de a defini — pentru biserică — persoana Domnului Hristos continuă, problema „SINGURULUI NĂSCUT” în legătură cu pre-existența din veșnicii a Domnului Hristos, se cerea explicată. Un alt părinte al bisericii și scriitor, Ignatius, afirma cum că „Domnul Isus a fost născut și totuși fără a fi născut” (GENNETOS KAI AGENNETOS) prin care dorea să sublinieze că Domnul Isus a fost născut în trup omenesc, și totuși nenăscut în divinitatea Sa.

În opoziție cu ereticii care prezentau pe Hristos ca fiind o ființă creată, teologii au ajuns să insiste asupra faptului că El, Domnul Isus, a fost GENNETOS (născut). Răminea totuși nerezolvată problema „nașterii” în sensul aducerii la existență după legile fizice omenesti a unei noi ființe, aceasta în cazul unei Ființe Veșnice. Origen este considerat ca prezentând ideea că originea Sa este veșnică. El spune: „El este veșnic și din veșnicii ca și strălucirea produsă de soare”. Această idee a fost imediat acceptată și o găsim în crezul creștin care spune că El, Domnul Hristos, a fost născut mai înainte de aducerea la existență a lumilor, dar desigur că El este împreună egal și împreună veșnic cu Tatăl și Duhul Sfânt.

Jerome în traducerea Latină Vulgata revizuieste traducerea expresiei MONOGENES acolo unde se referă la Domnul Isus, de la UNICUS (numai) la UNI-

GENITUS (singurul născut), dar lasă expresia UNICUS în Luca 7,2 (fiul văduvei) 8,42 (fica lui Iair), și 9,38 (singurul copil).

Așa cum s-a mai amintit, se poate înțelege legătura tată-fiu într-un sens metaforic atunci când este vorba de Dumnezeu, excluzind ideea de naștere în vreun sens al procreerii după legile fizice omenesti, sau a unei existențe mai dinainte a Tatălui în legătura Sa cu Fiul.

Dar este în interesul unei înțelegeri mai ample dacă vom analiza și o altă expresie în legătură cu Domnul Hristos. Căci în timp ce Ioan folosește expresia „singurul născut”, apostolul Pavel folosește un termen similar și anume „PRIMUL NĂSCUT” (PROTOKOS). În mod literal, primul născut poate fi prima progeneratură fie a unui om sau al unui animal. Dar, în mod figurat sau metaforic el indică o superioritate în rang sau putere, și o pre-eminență în caracter sau poziție. Astfel printre vechii Ebrei, primul fiu născut avea o poziție ce-i conferea un privilegiu special, o prioritate, o importanță și o moștenire pe măsura poziției.

Primul născut nu însemnează în mod obligatoriu și primul fiu născut într-o familie. Este folosit adesea de a denota o specială stare de lucruri, o situație deosebită. David era astfel „primul născut”, deși era cel mai mic fiu al familiei lui Ișai. Ps. 89,20—27. Și Iacob era de asemenea numit „primul născut”, deși Esau era primul născut al familiei. Gen. 27,19.29.33—37. Expresia are de asemenea un sens simbolic, fără a face referire la nașterea fizică. Astfel „Așa vorbește Domnul: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut”. Exod 4,22. Același lucru se poate spune și despre Efraim. Ier. 31,9.20. Expresia este de asemenea aplicată și membrilor Bisericii lui Hristos — ca

fiind „biserica celor întâi născuți”. Ebr. 12,23. Este de asemenea aplicată în mod repetat la Domnul Hristos. Col. 1,18; Ebrei 1,6; Apoc. 1,5.

Astfel, referirile la Izrael din vechime erau adresate unui popor ales, sfânt, un popor deosebit (Deut. 7,6—7); un popor distinct, separat (cap. 26,18), un popor favorit, cu totul aparte, un popor al moștenirii (cap. 7,6; 4,20). De asemenea toate acestea erau în mod cu totul deosebit adevărate în ce-L privește pe Domnul Hristos; El a fost „ales” (1 Petru 2,4), „sfânt” (Ebrei 7,26), „mai presus de toți” (Efes. 4,6), despărțit de păcătoși” (Ebrei 7,26).

Astfel se face că Domnul Hristos a fost „PRIMUL NĂSCUT” al lui Dumnezeu, ca fiind „Darul nespus de mare” al lui Dumnezeu (2 Cor. 9,15), Cel Incomparabil, „Cel întâi născut al cerului spre a mintui pe păcătoși”, așa cum s-a arătat mai sus.

De reținut că expresia — PROTOKOS — se întâlnește de opt ori în Noul Testament. Ea este folosită în cazul nașterii Domnului Isus prin fecioara Maria. Luca 2,7. Dar expresia este de asemenea folosită cu referire la El în diferite contexte:

— „Pentru ca El să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați”. Rom. 8,29.

— „El este... cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1,15). „Cel întâi născut dintre cei morți”. Col. 1,18.

— „Cel întâi născut din morți”. Apoc. 1,5.

Astfel, expresia „PROTOKOS” are de asemenea o însemnătate largă. Anumite prerogative și privilegiu aparțin „primului născut” — și anume 1) dreptul de a conduce, dreptul de suveranitate; 2) privilegiu preoției și 3) privilegiu de a primi o dublă parte din averea familiei. Toate acestea sînt valabile și în dreptul Domnului Hristos, astfel:

— „La tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpînire, împărăția fiicei Ierusalimului” (Mica 4,8).

— „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda; nici toiagul de cirmuire... pînă va veni Silo”. Gen. 49,10.

Cu privire la preoție raportul este: „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melchisedec.” Ebr. 5,6; Ps. 110—4; Ebrei 5,6; 7,21; Ebrei 4,14.

Astfel că toate aceste privilegii și prerogative converg spre și la Domnul Hristos.

Apostolul Pavel folosește expresia PROTOKOS (primul născut), în legătură cu animalele (Ebrei 11,28), cu oamenii (Ebrei 12,23) și cu privire la Domnul Isus în trup omenesc. Uneori expresia este folosită într-un sens literal cu referire la primul născut al unei mame, așa cum a fost cazul cu fecioara Maria. Dar în scrierile apostolului Pavel expresia este de asemenea folosită în acest sens metaforic, ca ocupînd rangul și exercitînd prerogativele primului născut.

Uneori sensul expresiei a fost lărgit, așa cum putem vedea în contextul următor.

„Întîiul născut al morții”. Iov 18,13.

Așa cum s-a mai menționat, legătura dintre părinți și copii a fost folosită în mod metaforic cu referire la legătura dintre Dumnezeu și vechiul Izrael. „Izrael este Fiul Meu, întîiul Meu născut”. Exod. 4,22. Și în dispensațiunea creștină expresia este folosită în cazul nașterii din nou, prin Duhul Sfînt. Ioan 3,16. Cei ce iubesc și ascultă pe Dumnezeu, sînt născuți din El. Ioan 1,13; 1 Ioan 2,29; 3,9; 4,7; 5,1,4,18; 1 Petru 1,23.

Desigur ne este de folos a compara cele două expresii folosite de apostolul Pavel. Expresia folosită de Ioan „SINGURUL NĂSCUT” (MONOGENES) trebuie să fie comparată cu expresia folosită de Pavel și anume „ÎNTHUL NĂSCUT” (PROTOKOS). Cum am putut observa, expresia folosită de Ioan „SINGURUL NĂSCUT” exprimă o legătură unică cu universul și cu Dumnezeu. Pavel în schimb subliniază existența Domnului Hristos mai înainte de toate lucrurile, în timp ce Ioan subliniază

deosebirea Sa față de toate lucrurile create.

MONOGENES face deosebirea între Domnul Hristos ca SINGURUL Fiu, și ceilalți mulți „copii ai lui Dumnezeu”. Domnul Hristos nu a devenit astfel, ci a fost dintr-un început cu Dumnezeu — de aici sublinierea pe FIINȚA SA VEȘNICĂ.

Unicitatea Lui se poate vedea în următoarele:

1. El descoperi pe Tatăl. Ioan 1,18.

2. El este Mijlocitorul mîntuirii noastre. 1 Ioan 4,9; Ioan 3,16.

Alte elemente sînt: Faptul că este fără de păcat; autoritatea de a ierta păcatele; o comuniune neîntreruptă cu Tatăl; unica cunoaștere a Tatălui; aducerea la îndeplinire a judecării; are viața în El însuși; acordă viața veșnică celor ce-L primesc ca Mîntuitor.

Pe de altă parte, expresia PROTOKOS, descrie legătura creștinului cu Hristos cel înviat în natura Sa omenească, dar glorificată. Ea indică nu numai o prioritate în timp, ci și superioritatea poziției, privilegiu și autoritatea. Astfel, așa cum s-a amintit mai sus, poporul Izrael a fost „PRIMUL NĂSCUT” al lui Iehova, printre neamuri, dar nu primul. Exod. 4,22; Ier. 31,9.

De asemenea, Domnul Hristos ca „întîiul născut din toată zidirea” (Col. 1,15), nu a fost numai primul în ceea ce privește relația timp, ci a fost în mod suprem mai presus în ceea ce privește puterea și autoritatea. „Toate au fost făcute prin El și pentru El”. Col. 1,16. Astfel, expresia „întîiul născut” denotă poziția, caracterul și originea Sa.

„Născut”, expresia a fost folosită în mod profetic cu referire la Domnul Hristos. În psalmul 2,7, declarația inspirată și plină de importanță sună astfel: „Tu ești Fiul Meu: Astăzi Te-am născut”. Noul Testament face o aplicare a acestei profetice expresii din Vechiul Testament, la majoritatea evenimentelor din viața Domnului Isus. Să urmărim aceste progresive secvențe:

În Ebrei 1,5,6., după ce citează psalmul 2,7, scriitorul epistolei către Ebrei spune: „Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată — Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut? Și iarăși: Eu îți voi fi Tată, și El îmi va fi Fiu? Și, cînd duce iarăși în lume pe Cel întîi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”... la nașterea Lui în ieslea Betleemului. Aplicația este clară ca și cristalul. Întruparea Domnului Isus este cuprinsă aici și este prezentată ca fiind intenția principală. Ea stabilește transcendența Domnului Isus mai presus de îngeri, ca și legătura Lui cu Tatăl.

Apoi la botezul Domnului această expresie cheie apare din nou. Cînd Domnul Isus a ieșit afară din apa botezului, raportul biblic ne spune că: „Duhul Sfînt S-a pogorit peste El în chip trupescesc... și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” Luca 3,22. Alte traduceri mai vechi redau astfel această expresie: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”, cuvinte pe care le găsim de fapt în Fapte 13,33. Astfel, botezul Său și Vocea care vestește poziția Sa divină de Fiu al lui Dumnezeu, erau de asemenea o parte integrantă a întrupării Domnului Hristos.

Dar expresia mai este de asemenea aplicată la învierea Domnului, așa cum găsim în textul amintit mai sus. Fapte 13,33. Dumnezeu a împlinit-o pentru noi copii Lui, învîind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Prin învierea Sa, El este „întîiul născut dintre cei morți” (Col. 1,18) sau „din morți” (Apoc. 1,5). Izvorul, Originea și Prințul vieții.

Declarația pe care o vom aminti în continuare, ne vine după învierea Domnului, cînd Domnul Hristos a fost „înălțat” (Fapte 2,33), „înălțat nespuse de mult” (Filip. 2,9), „mai sus de orice domnie, de orice stăpînire” (Efes. 1,21) și „încununat cu slavă și cu cinste” (Ebrei 2,9) — în legătură cu pășirea Dom-

nului Isus în serviciul Preoției Sale după învierea Sa, citim: „Tot așa și Hristos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“... și cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec“. Ebrei 5,5—6.

Astfel expresia cuprinde în sine inaugurarea slujbei Sale de Preot și Împărat.

În concluzie, este clar că inspirata aplicare a Noului Testament a expresiei: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“, indică momentul apariției Domnului Hristos în trup omenesc, cu secvențele sale progresive și întâmplări componente ale acestei realități. De asemenea, Botezul, Învierea și Preoția. Toate acestea sînt cuprinse în El și s-au manifestat odată cu nașterea Lui în trup omenesc, căci El se va întoarce a doua oară ca Fiu al Omului. Mat. 24, 37; Marcu 13,34,36; Luca 21, 27.36. Acesta este orizontul mai larg al lucrurilor cuprinse în Ps. 2,7.

„Primul născut“ (PROTOKOS) este folosit de către Pavel în Ebrei 1,6 spre a înfățișa legătura omului cu Isus cel înviat și înălțat în corpul Său omenesc glorificat. El este deci primul născut în legătură cu creațiunea, cu cei morți, și cu nașterea din nou. Astfel:

1. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întii născut dintre mai mulți frați“. Rom. 8,29.

El este Fratele nostru mai mare, într-o familie de „fii“ deși El este „Fiu“ într-un sens ce nu este valabil pentru noi. Noi sîntem copii ai lui Dumnezeu prin adopțiune, după o nouă naștere spirituală, dependenți de absoluta și veșnică Sa calitate de Fiu.

2. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin singele Lui, iertarea păcatelor, El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întii născut din toată zidirea“. Col. 1,13—15.

Aceasta subliniază de asemenea eterna Sa pre-existență. El a fost mai înainte de creațiune, mai înainte de toate lucrurile.

3. „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întii născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate“. Col. 1,18.

Domnul Hristos este începutul unei vieți noi spirituale prin propria Sa înviere. Primul născut dintre cei morți, ca fiind El însuși unul dintre cei morți. La aceasta trebuie să adăugăm și mărturia lui Ioan.

4. Și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios cel întii născut din morții... Apoc. 1,5.

Hristos cel înviat. În legătură cu acest fapt, Hristos nu a fost primul care să se ridice dintre cei morți, dar a fost primul care S-a ridicat dintre morți, pentru că moartea era neputincioasă cu El, era imposibil să-L țină. El avea viață în Sine. Moartea nu-L putea ține. Fapte 2,24. „Intrucît știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are nici o stăpînire asupra Lui“. Rom. 6,9. El S-a ridicat în puterea vieții cu care El în final va trezi la viață pe toți cei ce „dorm“ în El. Tes. 4,14. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“.

În Faptele Apostolilor citim în contextul celor de mai sus: „Și anume, că Hristosul trebuia să pătimească, și că, după ce va fi cel dintii din învierea morților...“ (Fapte 26,29). La prima vedere afirmația aceasta ridică o problemă și anume, aceea că s-ar părea că nimeni nu s-a mai ridicat dintre cei morți pînă la Domnul Hristos. Dar noi știm din rapoartele inspirate ale Sfintelor Scripturi că au fost persoane ce au înviat pînă la data aceea și anume: — fiul Sunamitei (2 Regi 4,36); fiul văduvei (1 Regi 17,23); fiul văduvei din Nain (Luca 7, 11—15); fiica lui Iair (Luca 8,51—55); și Lazăr, (Ioan 14,44.)

Învățătura evanghelică este aceea că în timp ce și alții au fost înviați din morți, Domnul Isus a fost „primul“ (PROTOS)

care S-a ridicat din morți și n-a mai murit. Rom. 6,9. Este primul care a rupt puterea morții și a înviat prin viața ce era în El. Înălțîndu-Se dintre cei morți, Domnul Isus a proclamat Vestea cea Bună, lumina pentru cei de dincolo de mormînt. Căci o altă traducere a textului din Fapte 26,23 spune: „Căci Hristos... întorcîndu-Se dintre cei morți avea să fie primul care să proclame o solie de lumină“. Domnul Hristos, primul născut în „familia primilor născuți“.

„Biserica celor întii născuți, care sînt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți, de Isus, Mijlocitorul legămîntului cel nou, și de singele stropirii, care vorbește mai bine decît singele lui Abel“. Ebr. 12,23-24.

Termenul „Biserica celor întii născuți“ este aplicat la creștini în virtutea unirii lor cu Hristos. Astfel este „cel întii născut din toată zidirea“ (Col. 1,15), „cel întii născut din morți“ (vers. 18) și ei moștenesc calitatea Sa de Fii și de moștenitori. Rom. 8,14—17,29. Astfel, așa cum se vede în Exodul 4,22, termenul „primul născut“ a fost aplicat lui Izrael ca popor, peregător aplicării lui la Mesia. Văzut din punct de vedere omenesc, Domnul Hristos are tot prestigiul și drepturile Celui mai mare Fiu, în toate relațiile Sale cu familia spirituală a lui Dumnezeu pe pămînt. Privit din punct de vedere divin, ca Dumnezeu, Singurul, Unicul Fiu al lui Dumnezeu, El este deosebit, a parte de toată creațiunea, avînd toate atributele lui Dumnezeu, într-o completă și veșnică unitate cu Tatăl.

„Fiul lui Dumnezeu“, însemnează că El este divin: „Fiu al Omului“ însemnează că în același timp El este uman. Numai în latura omenească a complexei ființe a Domnului Hristos era loc pentru slăbiciunea și marginirea omenească. În ceea ce privește latura divinității Sale, ca Fiu al lui Dumnezeu, El avea o putere nelimitată. El era „Dumnezeu tare“ (Is. 9,6); „Cel Atotputernic“

(Apoc. 1,8); „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”. 1 Cor. 1,24. El este de asemenea un Mare Preot... „Prin puterea unei vieți nepieritoare” (Ebrei 7,16). Datorită acestui lucru El „poate să mintuiască” (Ebr. 7,25), așa cum nimeni nu poate s-o facă și anume „în chip de săvârșit”. Acesta este, și-n aceeași constă unicitatea poziției de Fiu al lui Dumnezeu.

Domnul Hristos este „primul născut între mulți frați”, în consumarea scopului harului când toți cei aleși se vor strînge acasă. El devine una cu sufletele creștinilor. Dar El este Domnul lor, Modelul lor, Fiul ideal al lui Dumnezeu. Și noi sintem mai dinainte orînduiți a fi conform cu chipul Său. Rom. 8,29. Astfel, sfinții crescînd în asemănarea cu El și posedînd toate privilegiile Fiului întîi născut, inclusiv împărăția și preoția — sint numiți „adunarea și biserica celor întîi născuți”. Ebr. 12,23.

Există o expresie ce de asemenea are nevoie a fi înțeleasă bine, corect — și anume: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întîi născut din toată zidirea” (Col. 1,15), cam cum sună alte traduceri: „Care există mai înainte de orice lucru creat”. Domnul Isus este imaginea, înfățișarea vizibilă, manifestarea Dumnezeului Celui nevăzut, existent din veșnicii. El era „chipul și asemănarea” după care a fost creat primul om (Gen. 1,26), și după chipul căruia trebuia să fie reînnoit omul după căderea lui. Col. 3,10; 1 Cor. 15,49.

Astfel, cu privire la „primul născut” trebuie să reținem faptul că Domnul Hristos:

— El este Cel întîi născut dintre cei morți. Col. 1,18.

— Prin El au fost făcute toate lucrurile care sint în ceruri și pe pămînt. Vers. 16.

— Pentru ca în toate lucrurile (El) să aibă întîietatea. Vers. 18.

— Toată plinătatea locuiește în El — Căci în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Vers. 19 și 2,9.

— El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut. Vers. 15.

— El este mai înainte de toate lucrurile. Vers. 17.

— Toate lucrurile se țin prin El. Vers. 17.

Deci El nu este o creatură ce a fost creată, ci El este Unul care a creat toate lucrurile. Ideile cuprinse aici implică atît prioritate în timp, cit și distincție.

Ideea străină Scripturii, aceea a unui Hristos „Singurul născut”, în sensul existenței în trecutul îndepărtat a unui punct, a unui moment în care Acesta a fost adus la existență, a fost, așa cum am amintit la începutul acestui studiu, promovată de ARIE, un episcop din secolul al patrulea. El era de acord cu faptul că Domnul Hristos a fost adus la existență de Dumnezeu mai înainte de veacuri — în sensul existenței unui moment — în timp — cînd a venit la existență — o ființă derivată deci, o ființă creată. De atunci, această concepție s-a răspîndit și periodic de-a lungul veacurilor a semănat confuzie și înțelegeri greșite în inimile și mințile multora.

Concepția că Domnul Isus a fost „născut” din Tatăl, cîndva în decursul veșniciei, este o idee străină Sfințelor Scripturi. Ideea că expresia „Monogenes” se referă la o naștere învăluită în mister, sau al unui început tainic al Cuvîntului sau chiar a lucrării creațiunii, cîndva în trecutul imemorabil este întru totul fără temei. Domnul Hristos a fost și va fi totdeauna „Dumnezeu adevărat, din Dum-

nezeu adevărat”, una cu Tatăl, de aceeași substanță și esență, eterna a Doua Persoană a veșniciei Dumnezeiri — Dumnezeu în sensul cel mai înalt și cel mai pe deplin „în care locuiește toată plinătatea și înțelepciunea Dumnezeirii”.

Acesta este „SINGURUL FIU”, așa cum ni-L prezintă Ioan — El care este Creatorul și Răscumpărătorul nostru, Jertfa noastră de Ispășire, Preotul nostru ce mijlocește pentru noi, Isus, veșnicul Hristos, Domnul nostru Infinit.

Expresia, titlul de „Fiu al lui Dumnezeu” denotă o relație specială, deosebită între Dumnezeu și Domnul Hristos. Dar ideea filiațiunii este exclusă. filiațiunea implică procrearea. În relațiile omenești expresia de „fiu” poartă cu ea ideea categorică de derivație, cuprinzînd elementul timp.

În folosirea noastră obișnuită, fiu implică în mod deosebit o existență mai dinainte a tatălui, și implicit o existență mai tîrzie a fiului. Dar cînd vorbim despre Domnul Hristos, ca fiind Fiul lui Dumnezeu, toate cele de mai sus nu pot fi aplicate Lui.

Ca și în expresia „a crea”, a genera sau a aduce la existență (a procrea) acest lucru implică un început, ceea ce vine în totală contradicție cu infinitul, cu veșnicia. Domnul Hristos a fost și este veșnic — din veșnicie — împreună veșnic cu Tatăl și de aceeași natură, deci existînd prin Sine și coexistînd astfel. O astfel de existență însemnează o absolută divinitate, dar și o existență independentă, individuală.

Domnul Hristos este în totul ceea ce este Dumnezeu, și numai El este în acest sens „SINGURUL FIU”, adevăratul PROTOKOS.

EXEGET

Epistola către Tit

Este destul de curios faptul că știm foarte puțin despre o persoană care a avut o parte destul de însemnată de lucrare în viața bisericii creștine la începuturile ei, căreia i-a fost adresată o epistolă de către apostolul neamurilor și care a îndeplinit cu mult succes misiunile destul de grele încredințate în mai multe rânduri de același apostol. Într-adevăr, nu se cunoaște prea mult despre Tit, colaboratorul iubit și respectat de Pavel, care-l numește „adevăratul meu copil în credința noastră a amîndurora”. Referințele personale în epistola ce-i este adresată sînt sumare. Este interesant că deși se constată din unele epistole că a fost un tovarăș apropiat al apostolului Pavel în călătoriile sale, totuși el nu este menționat niciodată în cartea Faptele Apostolilor.

Primele referințe cu privire la Tit se găsesc în Epistola către Galateni 2, 1-3. Aci aflăm că era grec, crescut în păgînism pînă ce a cunoscut învățătura creștină prin lucrarea apostolului Pavel. Lucrul acesta reiese clar din cele scrise în epistola ce îi este adresată. Cap. 1,4.

Deși nu se menționează în mod expres că apostolul Pavel a predicat în Creta, totuși această reiese din Epistola către Tit 1,5. „Te-am lăsat în Creta ca să pui în rînduială ce mai este de rînduit”. Se pare că activitatea lui în Creta se petrecea cam prin anul 62, după prima eliberare dela Roma. Dar neputînd să rămînă prea mult timp în insulă, a lăsat în grija lui Tit, terminarea lucrărilor de ordine în comunități.

Imprejurările exacte în care această epistolă a fost scrisă nu pot să fie cu precizie fixate. Se pare că Pavel călătorea în tovarășia lui Zena, Apolo, Artema și Tihic. Tit 3, 12-15. Zena și Apolo întreprindeau o călătorie ce trecea prin Creta și de aceea i-a rugat să ducă o scrisoare lui Tit, care trebuia să se întâlnească cu Pavel la Nicopole, de unde îi scria epistola. Cei mai mulți comentatori sînt de

păreră că această epistolă a fost scrisă în jurul anului 65, în perioada dintre prima și a doua detenție la Roma.

Mulți au observat că există o afinitate între prima epistolă către Timotei și aceea către Tit. Ambele sînt adresate la persoane lăsate să organizeze și să dirijeze lucrurile în comunități în absența apostolului Pavel. Ambele se ocupă în principal cu descrierea virtuților pe care trebuie să le aibă cei ce urmează a fi aleși în slujbe în comunități, iar elementele componente în această descriere sînt aproape aceleași în ambele epistole. Atît Timotei cît și Tit, sînt avertizați împotriva corupției predominante, frazele și expresiile sînt aproape aceleași în ambele epistole; aceeași salutare este adresată celor doi ucenici și continuă cu probleme de același fel în ambele epistole.

Expresia „adevărat este cuvîntul acesta” întîlnită de trei ori în înția epistolă către Timotei (1,15; 3,1; 4,9), odată în a doua epistolă către Timotei (2,11) și o dată în epistola către Tit (3,8) nu mai apare în nici una din epistolele apostolului Pavel. Aceste trei epistole au fost scrise spre sfîrșitul vieții sale și sînt singurele epistole scrise după prima sa eliberare din Roma.

De asemenea cuvîntul „sănătoasă” referitor la învățatură și vorbire, îl întîlnim de două ori atît în prima (1 Tim. 1,10; 6,3) cît și a doua epistolă către Timotei (2 Tim. 13; 4,3) și de trei ori în epistola către Tit (1,9; 2,1; 2,8). Această expresie nu mai este întîlnită niciodată în Noul Testament, avînd același sens.

Tot astfel și cuvintele: „Dumnezeu Mîntuitorul nostru” pe care le întîlnim de trei ori în epistola 1 către Timotei (1,1; 2,3; 4,10) și de trei ori în epistola către Tit (1,3; 2,10; 3,4) nu mai sînt întîlnite în nici o carte a Noului Testament cu excepția epistolei lui Iuda (v. 25).

Explicația asemănării acestor două epistole, nu este decît una singură, că ele au fost scrise aproape în același timp, în care mintea autorului era preocupată de aceleași idei și învățături.

Epistola aceasta a fost adresată lui Tit într-o vreme cînd el s-a angajat în lucrarea pentru creștinii din Creta.

Prima vestire a creștinismului a fost adusă probabil, în această insulă, de către acei iudei cretani, care ascultaseră minunata predică a apostolului Petru la sărbătorirea Cincizecimii. Fapte 2,5.11.

După prima eliberare din Roma, apostolul Pavel plecă spre Asia, trecînd prin Creta. Apoi din Asia, de la Efes, a plecat spre Macedonia și străbătînd peninsula a venit în apropiere de Nicopole. El n-a avut timp suficient să organizeze complet comunitățile. Completarea a aceea ce mai rămînea de făcut a fost lăsată în seama lui Tit, ca persoană ale cărei vederi spirituale coincid întocmai cu ale apostolului Pavel. Erau acolo grupe de creștini în multe cetăți ale insulei Creta, care avea în vremea aceea cam o sută de cetăți. Pe lîngă faptul că organizația comunităților era incompletă, existau acolo și mulți învățători, care puneau mult temei pe mituri, pe genealogii, pe înșirări de neamuri, pe legea ceremonială. Aceștia încercau familii întregi, „învățînd pe oameni, pentru un cîștig urît, lucruri pe care nu trebuia să le învețe”.

De aceea apostolul Pavel dă instrucțiuni lui Tit să pună în rînduială ce mai este de rînduit, să așeze prezbiteri în fiecare cetate, dintre aceia care se țin de Cuvîntul adevărat, care sînt în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici.

Caracterizînd pe Cretani, Pavel, în mod înțelept citează, nu cuvintele unor vrăjmași ai cretanilor, ci ale unuia din oratorii lor respectați.

„Unul dintre ei, chir prooroc al lor, a zis: „Cretanii sînt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pîntece lenese“. Proorocul acesta era Epimenides, care s-a născut și a trăit în Knossos prin secolul al VI înainte de Hristos. Mărturia este adevărată, Pavel confirmă spusele poetului lor cu privire la caracterul concetățenilor săi. Ce se scrisese înainte cu șase sute de ani era încă o realitate, un adevăr — trăsătura fundamentală a lor nu se schimbă. Era atît de cunoscut faptul acesta încît atunci cînd cineva zicea „acțiunează ca un cretan“ era egal cu a minți.

Avînd în vedere această stare de lucruri Pavel îi scrie lui Tit: „Muștră-i aspru ca să fie sănătoși în credință... spune, sfătuiește, dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune în toate privințele... Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii“.

Pavel știa cui scrie aceste lucruri. Cunoștea prea bine pe prietenul și colaboratorul său din anii de mai înainte. Într-adevăr Tit era un prieten apropiat al apostolului Pavel și l-a însoțit în unele din călătoriile sale. Așa cum am mai arătat, numele lui nu este amintit niciodată în cartea Faptelor Apostolilor, dar se înțelege că referința din Faptele Apostolilor 15,2: „Și frații au hotărît ca Pavel și Barnaba, și cîțiva dintre ei să se suie la Ierusalim“, include și pe Tit, deoarece în Galateni 2,3 este amintit pe nume. După aceea timp de cîțiva ani nu se mai face nici o mențiune despre Tit, dar în epistola a doua către Corinteni numele său apare de opt ori.

Tit a reprezentat pe apostolul Pavel la Corint, (2 Cor. 8, 16, 17; 12,17-18), unde a tratat cu succes dificultățile acelei comunități. De asemenea a organizat strîngerea de daruri pentru sfinții din Ierusalim. 2 Cor. 8,6—10.

Tit a fost trimis în Corint ca un reprezentant special al lui Pavel. El a avut să trateze probleme de imoralitate, care se petreceau în acea comunitate. Era o misiune delicată și Tit a avut succes. Următoarele referințe ne indică cîte ceva despre personalitatea lui Tit. „N-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit; de aceea mi-am luat ziua bună de la frați și am plecat în Macedonia“. 2 Cor. 2,13. Pavel s-a întristat mult cînd a ajuns la Troa și nu a găsit acolo pe bunul său frate Tit, pe care se aștepta să-l găsească acolo.

Fără îndoială că Tit era un bun prieten, constant și credincios. În epistola a 2-a către Corinteni 7,6 citim: „Dar Dumnezeu care mîngîie pe cei smeriți, ne-a mîngîiat prin venirea lui Tit“. Tit trebuia să fi avut o personalitate caldă, atracționasă. Așa trebuie să fie slujitorii lui Dumnezeu, ori unde ajung să fie prilej de bucurie, mîngîiere, încurajare și îmbărbătare.

Tot în a 2-a epistolă către Corinteni 8,16, citim despre spiritul lui activ, plin de rîvnă, nerăbdător: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care a pus în inima lui Tit, aceeași rîvnă pentru voi“.

Tit era un colaborator mult apreciat de apostolul Pavel și faptul că el era ales la diferite ocazii să trateze probleme dificile și delicate, și că le trata cu succes, vorbind adevărul, dar în același timp păstra respect și iubire pentru cei afectați, loviți, ne arată clar că el nu era numai un om bun, capabil, dar și amabil și politicos și un creștin nobil și iubitor. Tit știa cum să trateze pe oameni, spunînd adevărul în spiritul iubirii, fără a lăsa răni adînci în inima celor ce-l ascultau. Avem motive să credem că Tit era foarte versat în arta relațiilor omenești.

Prin epistola care îi este adresată, primește o grea însărcinare. De obicei mulți încearcă a evita de a nu fi angrenați în astfel de misiuni. Tit trebuia să pună în rîndulă lucrurile în Creta, unde era mulți nesupuși și oameni cu o reputație destul de rea.

În capitolul 2 și 3 găsim cîteva din sfaturile solemne și serioase pe care Tit trebuia să le dea cretanilor, atît celor tineri cît și celor bătrîni, atît femeilor tinere cît și celor în vîrstă. Și Tit și-a adus la îndeplinire această însărcinare. Dar cred că în timp ce îndemna și muștra, ochii lui erau înlăcrimați. Pe fața lui trebuie să fi srtălucit scînteia iubirii divine, care topește ostilitatea și cultivă bunele relații umane. Trebuie să ne dăm seama că noi greșim pe terenul relațiilor umane, frățești. Există deseori fricțiuni. Întîmpinăm din partea altora sau noi înșine dăm dovadă de gelozie, invidie, mîndrie și un spirit neiertător. Să nu ne înșelăm gîndul că putem lucra cu succes în timp ce cultivăm asemenea lucruri în inimile noastre. În Cartea profetului Osea la cap. 11,4 citim: „I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste“. Să facă Bunul Dumnezeu să fim „funii de dragoste“ în relațiile noastre unii cu alții și cu toți oamenii.

Domnul Hristos spunea: „Prin aceasta vor cunoaște că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13,35.

Mulți au ideea greșită că bunele relații înseamnă a trăi și lucra întotdeauna într-o atmosferă unde nu sînt diferențe de opinii, nici un cuvînt de corectare sau sfătuire. Nu este așa. Noi trebuie să folosim mintea pe care ne-a dat-o Dumnezeu și să ne exprimăm

punctul de vedere într-un spirit amabil. Fiecare trebuie să gândească prezentînd concluziile sale. Important este faptul de a ști cum să te menții calm, cu un spirit iubitor, atunci cînd sînt diferențe de păreri. Inimile care sînt mișcate de Duhul lui Dumnezeu, păstrează armonie și pace, chiar cînd ideile și părerile sînt diferite.

Ce minunat este să vezi un grup de oameni, care deși diferiți în părerile lor, acționează totuși de parcă ar fi unul singur. Aceasta se poate realiza

cînd vom da pe față spiritul acela ce era în Domnul nostru Isus Hristos și anume smerenia, umilința, blîndețea și bunătatea Lui, spirit pe care îl manifesta și Tit în lucrarea sa.

În relațiile noastre unii cu alții, să fim făcători de pace, turnînd uleiul iubirii pe inima rănită. În lucrarea noastră, în biserica noastră, în toate acțiunile noastre, se simte nevoia de a da mai multă importanță factorului uman, de a înțelege și de a încerca să înțelegem pe frații noștri, pe semenii noștri. În concepția noastră, adevăra-

tele relații umane nu sînt nimic mai mult sau mai puțin decît a pune creștinismul în practică, așa cum scria apostolul Pavel lui Tit: „Adu-le aminte să fie gata să facă orice lucru bun... cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii... Adevărat este cuvîntul acesta și vreau să spun apăsător aceste lucruri pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintîi în fapte bune... iată ce este bine și de folos pentru oameni”.

M. T. Pârvan

Puterea sfințitoare a Cuvîntului lui Dumnezeu

(Continuare din pag. a-6-a)

rul poate fi prezentat în modul cel mai mișcător, dar el nu mai deșteaptă sensibilitatea morală și nici nu mai poate lumina înțelegerea unora ca aceștia. Se silesc ei să mărească pe Dumnezeu în toate?”

„Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu ar fi studiat cum trebuie, atunci mulți ar avea vederi atît de largi, caractere atît de statornice, cum rar se văd în zilele noastre”.

Consacrarea, sau predarea de sine, este urmarea faptului că am înțeles așa cum trebuie Cuvîntul lui Dumnezeu și este partea noastră de lucru cea mai însemnată pe care o așteaptă El, ca să ne poată lua în stăpînire pentru a ne sfinți pe deplin. „Lupta contra eului personal este cea mai mare și cea mai grea din toate luptele. Predarea de sine spre a ne supune și a lăsa totul la voia lui Dumnezeu, cere o grea luptă

cu noi înșine; dar sufletul trebuie complet supus lui Dumnezeu înainte de a fi schimbat și înnoit în sfințenie.

Mulți din aceia care mărturisesc că sînt sfințiți nu au adevărata sfințenie. Aceia care se străduiesc să dobindească un caracter creștin desăvîrșit, nu-și vor îngădui niciodată să creadă că ei ar fi fără păcat. Aceia care pretind a fi sfințiți, dau o dovadă îndestulătoare că

sînt departe de sfințenie. Ei își trec cu vederea lipsurile și nedesăvîrșirile lor. Ei sînt străini cu totul de lucrarea harului asupra inimii lor. Cînd aceștia sînt puși la probă și cercați, sînt găsiți ca și Fariseii cu îndreptățirea lor de sine. Ei nu pot suferi nici o împotrivire.

Exemplul de consacrare al apostolului Pavel arătat în epistola către Filipeni (cap. 3,7—9) și biruința asupra eului personal în Galateni (cap. 2,19. 20) ilustrează în chip practic și pentru noi, cum să urmărim sfințirea noastră deplină.

În concluzie: de puterea sfințitoare a Cuvîntului lui Dumnezeu, este legată temeinic nădejdea moștenirii, a învierii dintre morți, a vieții veșnice, a Împărăției lui Dumnezeu.

„Avînd astfel de făgăduințe, prea iubiților să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea pînă la capăt în frica de Dumnezeu. 2 Cor. 7,1.

Victor Georgescu

ERATA

Ca autori ai poeziei „A-murgul înserării la Calatis”, publicată în numărul pe martie-aprilie a.c. se va citi:

I. Dănilă
și
D. Popa-Ticu

Redacția

PROBLEMA CĂSĂTORIEI ȘI A DIVORȚULUI

De la intrarea păcatului în lume, pe cerul senin al căsătoriei au apărut nori negri și întunecoși, care au dezlănțuit unele furtuni și au avut ca urmare despărțirea soților în căsătorie. În vremurile moderne, divorțul în căsătorie a ajuns îngrijorător de răspândit.

Căsătoria a fost instituită de Dumnezeu chiar de la creație. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Săi, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu, parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare, care se mișcă pe pământ“.

Pentru acest scop al unirii lor în căsătorie, Dumnezeu a sădit în bărbat și femeie cea mai puternică simțire de iubire naturală și spirituală, și cei doi s-au unit așa de intim, că au devenit un singur trup, un singur suflet și un singur spirit.

Astfel, prin legătura naturală dintre Adam și Eva, aceștia au devenit strămoșii neamului omenesc, iar căsătoria este cea mai veche instituție întemeiată pe dreptul divin.

În forma ei cea mai curată, căsătoria este o monogamie și numai în această formă a binecuvântat-o Dumnezeu, ca oamenii să crească și să se înmulțească pe fața pământului. Acest fel de căsătorie, după natura ei morală de la început, este sublimă și sfântă și este o legătură indisolubilă pe toată durata vieții. Prin această căsătorie, omul întemeind familia se obișnuiește cu ordinea și armonia, care trebuie să existe în societatea omenească. Căsătoria și familia este o școală în care Dumnezeu intenționează să formeze caracterul moral al omului, și deci în forma monogamiei, familia are o importanță capitală, atât pentru această viață, cât și pentru viața cea viitoare în Împărăția lui Dumnezeu.

Pentru aceste înalte și importante considerațiuni, sintem datori a sfătui pe credincioși cu privire la o căsătorie legală și ideală, plăcută lui Dumnezeu și oamenilor, și care sînt impediamentele, care se opun în calea unei căsătorii binecuvîntate de Dumnezeu și care sînt consecințele despărțirii în căsătorie, fără adevăratele motive, care să legitimizeze divorțul. Despărțirea în căsătorie

este urită în ochii lui Dumnezeu, și printre cei aleși, care așteaptă arătarea Mîntuitorului, nici n-ar trebui să se pomenească.

Este necesară o definiție a căsătoriei. Dintre definițiile clasice, în tratatele teologice de drept canonic, este amintită aceea a juristului Modestinus, mort pe la anul 228 e.n. care corespunde dreptului divin și celui uman: „Nuptiae sunt conjunctio maris et feminae, et consortium omnis vitae, divini et humani juris communicatio“. „Căsătoria — este o însoțire pe toată durata vieții dintre un bărbat și o femeie, și o participare reciprocă la dreptul divin și cel uman“.

Din această definiție ies în evidență trei idei fundamentale ale căsătoriei: Ideea despre actul juridic religios, ideea despre indisolubilitatea actului matrimonial, și ideea despre legătura naturală dintre bărbat și femeie.

Aceste trei principii fundamentale determină foarte exact baza naturală și spirituală a căsătoriei, între creștini ca un raport, care nu constă dintr-un simplu contract pe care cineva îl poate încheia după dorință, și îl poate desface după plăcere, ci căsătoria trebuie înțeleasă ca o dăinuire pe toată durata vieții partenerilor, și care nu poate să fie desfăcută decît prin moarte, sau în caz de infidelitate. Căsătoria este așa de sfântă în ochii lui Dumnezeu, că și în caz de infidelitate între soți, se preferă iertarea și împăcarea, decît despărțirea în căsătorie. Stă scris: „Ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu despărță“. — Mat. 19,6. Deci, cea mai importantă învățătură care reiese din învățătura Mîntuitorului este ideea de indisolubilitate, a căsătoriei creștine, care nu poate fi ignorată.

Cu privire la contractarea unei căsătorii creștine, Biserica are destule indicațiuni precise: „Înainte de-a lua asupra lor răspunderile pe care le aduce cu sine căsătoria, atît tinerii cît și tineretele ar trebui să aibă o așa experiență în viața practică încît să fie pregătiți pentru datoriile și poverile ei. Căsătoriile timpurii nu trebuie să fie încurajate. O legătură atît de importantă cum este căsătoria și atît de cuprinzătoare în urmările ei, n-ar trebui încheiată în mod pripit“.

În această privință, Mîntuitorul Isus Hristos amintind principiile de la început a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe masa sa, și se va lipi de nevestă-sa, și cei doi vor fi un singur trup?“ — „Așa că numai sînt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despărță“. Mat. 19,5,6.

Pentru ca legătura căsătoriei să poată avea o bază reală este necesar, conform scopului moral și fizic al căsătoriei, ca cei doi să aibă o vîrstă corespunzătoare scopului conjugal. Candidații la căsătorie nu trebuie să fie nici prea tineri dar nici prea bătrîni. De aceea, candidații la căsătorie trebuie să fie oameni pe deplin sănătoși, atît mintal cît și corporal, spre a corespunde scopului unei căsătorii.

Consimțămîntul reciproc, sau logodna, se referă la o declarație liberă a celor doi parteneri pentru a contracta o căsătorie. Ei pot să meargă împreună, să se cunoască în mod reciproc, să-și facă planuri pentru viitor, dar aceasta încă nu se poate considera o căsătorie legală. În timpul logodnei, partenerii trebuie să caute să vadă dacă ei se potrivesc la caracter și să discute asupra părților care-i deosebesc pe unul de altul, și cînd au ajuns să constate că în calea lor nu este nici un impediment, care să le stea în cale, partenerii pot să procedeze la încheierea legămîntului conjugal.

Pentru noi creștinii cununia religioasă sau binecuvîntarea căsătoriei este un act sfînt încheiat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Fără binecuvîntarea dată de servii lui Dumnezeu cu punerea mîinilor, căsătoria religioasă nu este completă, fi lipsește binecuvîntarea pe care o dă Dumnezeu tinerii perechi, așa după cum este scris: „Vorbeste lui Aaron și fiilor lui și spune: „Așa să binecuvîntați pe copiii lui Izrael și să le ziceți: Domnul să te binecuvînteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze fața Sa peste tine și să-ți dea pacea“. Num. 6,22-26; Mat. 18,18.

Am citit nu de mult că într-o țară apus-ană într-un singur an, după război, au avut loc 179.397 divorțuri, dar nu se pomenește nimic de numărul considerabil de

UMBLAREA

IN

CĂILE DREPTĂȚII

Evangelistul Vechiului Testament — profetul Isaia în cap. 55 vers. 9 ne spune: „Ci cât sînt de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre“.

În lume există mulți oameni, chiar cu numele de creștini, care — ignorînd și nesocotînd planurile Bunului Dumnezeu și veracitatea Cuvîntului Său, și pentru că nu le merge totdeauna după pofta inimii lor, încep să murmure și să cîrtească împotriva predicilor, necazurilor, supărărilor, și a problemelor vieții.

Unii credincioși cer de la Dumnezeu împlinirea grabnică a dorințelor lor și sînt foarte ofențați și supărați cînd după toate așteptările văd că Bunul Tată Cereșc nu S-a grăbit a le îndeplini cele cerute.

Dumnezeu Cel Atotștiutor, cunoaște mai bine decît noi ce este și ce nu este bine pentru cel ce se roagă, deoarece în anumite cazuri Cel Atotputernic, refuză să împlinească rugăciunile solicitatorilor Săi, știînd că dacă li le-ar împlini așa după cum cer ei, ar fi în dauna lor.

Îmi aduc aminte de un caz. Odată un copil răsfățat, nu mai contenea să roage pe tatăl său să-i cumpere o motocicletă. Dar pentru că copilul nu era încă destul de mare ca să poată conduce un astfel de vehicul, prevăzătorul tată i-a refuzat încontinuu cererea. Intervenînd și mama copilului, după stăruitoare rugăminți, tatăl a cumpărat în sfîrșit motocicleta mult dorită. Chiar în ziua cînd a încercat să meargă pe ea, copilul a fost adus pe targă cu capul spart și brațul frînt. Dorința împlinită i-a fost fatală. Mai tîrziu zicea: „Ce bine aș fi făcut dacă aș fi ascultat pe tata“. Acum era prea tîrziu căci realizarea dorinței nepotolite, l-a schilodit pentru toată viața...

Adesea înțelegem adevăratele rosturi ale rugăciunii, dar prea tîrziu. La început ne vine greu să suportăm un necaz sau o nenorocire; dar abia mai tîrziu înțelegem pentru ce trebuia să trecem prin ele.

Gîndurile lui Dumnezeu diferă adesea de gîndurile noastre și căile Sale nu sînt căile noastre! „Cu cît sînt de sus cerurile față de pămînt“, zice Domnul, „atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre“.

Felul de cîrmuire a lui Dumnezeu este ca o alcătuire de fire nevăzută nouă a căror pricepere pare imposibilă. Cu toate acestea, căile și gîndurile lui Dumnezeu, sînt totdeauna pline de bunătate și bunăvoință, de purtare de grijă și iubire părintească față de făpturile mîinilor Sale.

Grigoraș Emanuel

mare al copiilor, care au fost aduși în stare de suferință teribilă din cauza despărțirii părinților. Numărul naufragațiilor devine cu fiecare an tot mai mare, și răul social care roade la temelie societății, se revarsă ca valurile unui ocean cărorora nu li se poate pune o stavilă. Acest cancer teribil provine din acele familii care n-au cunoscut decît numai ceartă, nemulțumire și viață imposibilă, care în cele din urmă s-a terminat cu despărțirea părinților, lăsînd în urmă copii descurajați și dezorientați, din cauza despărțirii părinților în căsătorie.

În loc ca familia să fi fost un cămin fericit, care să ofere copiilor un adevărat paradis, în care părinții să se unească în iubire pentru educarea copiilor spre a fi buni creștini și cetățeni loiali ai patriei în care trăiesc, familia a devenit pentru unii un adevărat loc chinurilor.

Chiar și în timpul Mîntuitorului Isus pe pămînt, despărțirea în căsătorie juca un rol negativ. Iudeii aveau vederile lor specifice despre căsătorie și despărțirea în căsătorie, și în legătură cu acest subiect, au pus Domnului Hristos o întrebare la care se cerea un răspuns clar și lămurit, un răspuns care merită să fie proclamat cu glas tare: Iată ce spune raportul biblic cu privire la întrebarea iudeilor și răspunsul Mîntuitorului:

„Fariseii au venit la El, și ca să-L ispitească, I-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?“ Drept răspuns El le-a zis: Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup?“

„Așa că nu mai sînt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.“

„Pentru ce dar“, I-au zis ei „a poruncit Moise să lăsați nevestele, și să o lase?“

„Isus le-a răspuns: Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește“. Mat. 19.3-9.

Mîntuitorul a restabilit regula, că bărbatul și femeia își aparțin în mod indisolubil, iar căsătoria nu poate fi desfăcută decît în caz de adulter. Cine se desparte din alte motive decît cel amintit, comite adulter; și cine se căsătorește cu o femeie lăsată de bărbat, din alte motive acela comite adulter. Deci, după cum se poate vedea din Cuvîntul lui Dumnezeu, adulterul era unul din cele mai urite păcate pe care le putea săvîrși un

om, pentru că acest fel de păcat răsturna și atingea orice altă ordine morală a lui Dumnezeu.

Iubirea lui Dumnezeu este legătura care trebuie să țină pe soții credincioși împreună, ca să trăiască în temere sfântă de Dumnezeu, să se respecte totdeauna, să se iubească și să se onoreze întreolaltă. Ei vor crește tot mai mult în această iubire unul față de altul, și nu vor mai putea să trăiască unul fără de celălalt.

Într-un asemenea legământ de căsătorie creștină nici unul din soți nu se va mai fâli cu dreptul său, ci fiecare va privi ca un privilegiu să facă celuilalt o bucurie. Ei vor căuta în mod reciproc să se întă-

rească în experiența creștină și să se innobileze unul pe altul. Într-o asemenea grădină sfântă cresc și copiii.

„Amabilitate reciprocă și îngăduință vor face din căminul creștin un Paradis și vor atrage îngeri sfinți în cercul familiei. Îngerii vin cu plăcere într-un cămin unde Dumnezeu este stăpînul suprem și unde membrii familiei sînt instruiți să respecte pe Creatorul lor. Astfel de familii pot cere făgăduința: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește“. Creștinii care trăiesc în lumina feței lui Dumnezeu sînt totdeauna întovărășiți de înșeri nevăzuți, și aceste ființe sfinte lasă în urma lor o binecuvîntare în căminul nostru.

Faceți din cămin un Betel, un loc sfînt și consacrat“ este sfatul inspirației divine.

Nimeni, deci, să nu-și permită să gîndească sau să vorbească în mod ușuratic despre căsătorie. Cele mai sfinte interese ale acestui pămînt și ale vieții viitoare stau în strînsă legătură cu căsătoria. Cine este un dușman al căsătoriei acela este un dușman al omului și al familiei, un dușman al acelei relații dintre soț și soție, dintre frați și surori, rude și prieteni, un dușman al națiunii și al bisericii, și al celor mai sfinte binecuvîntări ale vieții acestea și a celei viitoare.

D. I. Bădescu

SFÎRȘIT DE CALE

Cu durare aducem la cunoștință frățietății încetarea din viață în ziua de joi 14 decembrie 1972, în vîrstă de 90 de ani, a fratelui Petre P. Păunescu, pastor-pensionar al Cultului nostru, unul dintre pionierii bisericii advente din țara noastră.

Încă un venerabil slujitor al lui Dumnezeu și al Evangheliei

Sale și-a depus viața sa. Pentru ultima dată pe acest pămînt, a ascultat plin de încredințare Cuvîntul Celui ce are drept de viață și de moarte asupra creaturilor Sale, spunîndu-i: „Iar tu... robul și slujitorul meu scump... tu, du-te și odihnește-te de osteneala ta... Du-te și te vei scula iarăși la partea ta de moștenire“. Și fr. Păunescu,

ca un suflet disciplinat a ascultat.

Născut la data de 30 septembrie 1882 la Craiova, viața acestui slujitor al lui Dumnezeu poate fi urmărită în cele două direcții ale desfășurării ei, care a cizelat un suflet nobil, un om al datoriei, a cărei viziune a slujirii i-a fost dăruită-n suflet de o educație a datoriei.

În anul 1904 face cunoștință la Rm. Vilcea cu Șt. Deme-trescu și cu Petre P. Paulini. Se cimentează între ei o legătură prietenească pe care au culti-vat-o toată viața. În acest întim cerc prietenesc face cunoștință cu principiile credinței advente de care se va atașa cu toată i-nima și sinceritatea sa. La 6 iu-nie 1921 fr. P. P. Păunescu primește botezul Nou Testa-mental la Brăila și se alătură lucrării advente a cărui condu-cător și slujitor i-a fost cu o inimă deosebită, curată, slujind cu credincioșie biserica și iubin-du-și cu patos și dăruire țara. În 1922 lucrează la redacția Cultului, apoi în calitate de con-silier la Uniune s-a ocupat de buna desfășurare a activității diferitelor ramuri de lucrare. În 1926 îl găsim în Conferința Muntenia, consilier. În luna martie 1928 este hirotonit ca pastor al bisericii advente. Anul 1928 aduce în contextul reorganizării de atunci hotări-rea ca fratele P. P. Păunescu să poarte răspunderea de pre-ședinte al Uniunii, răspundere ce a purtat-o cu demnitate și simț de responsabilitate împre-ună cu frații săi pînă în anul 1932.

În anii 1933 — 1937 îl găsim ca pastor la comunitățile: Popa Tatu, Colentina, Răcari și Că-scioarele, de unde este mutat în districtul Rm. Sărat.

În anii 1937—1941 a fost di-rectorul Seminarului Teologic A.Z.S.

După 23 august 1944 și-a dus activitatea cu aceeași deosebită dăruire în Comitetul Uniunii, pînă cînd vîrsta îl face să iasă la pensie.

Cinstim memoria celui dispă-rut, mulțumind lui Dumnezeu pentru slujitorii Săi credincioși.

Serviciul divin de înmormin-tare a avut loc sîmbătă 16 dec.

1972, la Cîmîțirul Evanghelic din București. Familia sa, con-lucrătorii săi și frații săi din comunitățile din București au luat parte la acest sevicu di-vin. Din partea Conferinței Bu-curești a luat cuvîntul fr. V. D. Cojea, secretarul Conferinței, iar din partea Conferințelor Cluj, Sibiu și Bacău, Fr. Delea Alexandru, președintele Confe-rinței Cluj.

Frații I. Tachici, D. Popa și M. Pîrvan, au luat cuvîntul din partea Comitetului Uniunii, iar fr. C. Alexe din partea comu-nității A.Z.S. Popa Tatu, al că-rui membru era.

Cu speranța revederii la ziua învierii din morți, cel ce a fost fr. P. Păunescu a fost încredin-țat pămîntului — căci din ță-rină sintem și în țărînă ne vom întoarce — pînă cînd toți cei ce au adormit în Hristos, vor învia spre slavă veșnică.

* * *

— În ziua de 3 august 1971, a încetat din viață în vîrstă de 91 de ani sora Ecaterina Petcu, membră a comunității A.Z.S. Bucureștii Noi. Născută la 17 decembrie 1880, îmbrățișează credința adventă în septembrie 1925 cînd primește botezul mărturisirii credinței sale advente. Sinceră în credința sa și de-votată familiei și-a crescut co-piile în temere de Dumnezeu în-chinîndu-i slujirii Sale. A ră-mas toată viața un exemplu de credincioșie și devotament.

Fr. I. Tachici, C. Alexe și C. Păun, au rostit cuvîntul mîngîierii divine familiei și celor ce au condus-o la locul odih-nei ei.

— La 10 februarie 1972, a încetat din viață în comuna Chirnoveni — jud. Constanța, fr. Simion David, membru al Comunității A.Z.S. Chirnoveni.

Născut la 1 noiembrie 1897, îmbrățișează credința adventă

în 1933, fiind unul dintre bă-trinii acestei comunități.

— În ziua de 13 martie 1972, a adormit în Domnul fratele Rusu Vasile, membru al co-munității A.Z.S. Macea, jud. Arad.

Născut la 3 februarie 1903, în satul Obîrseni, jud. Vaslui, pri-mește botezul mărturisirii cre-dinței sale advente în 1927. A fost credincios mărturisirii sale, fiind mulți ani prezbiter și sluj-baș al comunității.

— Fulgerător de repede în-chide ochii în nădejdea ad-ventă fr. Dumitru Ardeiaș, membru al comunității A.Z.S. Alexandria, Teleorman, în ziua de 13 iunie 1972. Credincios sincer, a fost mult timp prezb-itar al comunității și slujbaș în comunitatea Alexandria.

— La data de 21 august 1972 încetează din viață fr. Filișeanu Dumitru, membru al comuni-tății A.Z.S. Piatra Olt. Născut în anul 1897 în Piatra Olt, s-a alăturat bisericii advente la vîrsta de treizeci și trei de ani, fiind un bărbat sincer, supus, pașnic. A fost totdeauna un exemplu în lucrările lui și-n simplitatea credinței sale.

— Fratele Drăguț Ioan, mem-bru al comunității A.Z.S. Vadu, jud. Constanța, a adormit în Domnul la data de 6 oct. 1972.

Fratele I. Drăguț, îmbrăți-șează credința adventă în anul 1910, făcînd legămînt cu Dum-nezeu.

La serviciul divin de înmorm-întare au luat parte frații: I. Tachici, președintele Uniunii, Caravam Fănică, Bastoreală Nicolae și Burtescu Gheorghe, care au rostit cuvintele speran-ței și mîngîierii divine pentru cei întristați.

— În mod cu totul neaștep-tat și fulgerător a fost chemat la odihnă de către Ziditor, fr. Mărăcineanu Ioan, prezbiter al comunității București Labirint, la data de 22 octombrie 1972.

Născut la 18 iulie 1903, în comuna Posești, jud. Prahova, primește credința adventă în 1941. A servit ca prim diacon al comunității Labirint și apoi ca prezbiter a slujit mulți ani în simplitatea sincerității sale.

Dumitru Popa

M E S A J

FRAGMENT

Creștine ia aminte ! Nu dispera nicicînd,
Ci mergi mereu 'nainte cu toți cei buni în rînd.

Urmează pilda bună a celor fără pată,
Din drumul drept ispita nicicînd să nu te-abată.

Cu cei ce mint și fură să nu te prinzi în horă,
Ci, dimpotrivă, cinstea să ți-o alegi ca soră.

Pe cel mai bun ca tine nicicînd nu-l pizmui,
Căci pizmuind, ia seama, doar tu vei suferi.

Mai bine faci cînd însuți îți făurești un țel
Ca-n zel și-n vrednicie tu să-l întreci pe el.

Nu te hrăni, creștine cu visuri de mărire,
Căci ele nu arare rodesc nenorocire.

Năravul cînd în suflet să-și facă-un cuib ar vrea,
Alungă-l ! Nici o clipă nu-i dă răgaz să stea ;

Lăsîndu-l, rădăcină să prindă an de an
Tu, mai tîrziu, să-l birui vei încerca în van.

Cu-argintii făr'delegii tu nu-ți zidi palate,
Căci, adevăr zic ție, necinstea surpă toate.

La carul infamiei cînd alții se-nhamă
Îndemnul lor netrebnic tu nu-l lua în seamă ;

Creștine ia aminte ! Nu zăbovi nicicînd,
Ci mergi mereu-nainte cu toți cei buni în rînd.

I. Bătrina Voivodeni

Curierul
ADVENTIST